

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 188

Barcelona, novembre del 1957

Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43
Els diumenges transmet, a més, de les 12 a 1,30
de la tarda per ones curtes de 26, 28 i 29 metres i
de les 2,30 a 3 de la tarda per ones de 26 metres.

Els dilluns, a les 9 del vespre, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja
hora.
metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la

La significació històrica de la REVOLUCIO SOCIALISTA D'OCTUBRE

Per Josep MOIX

El fet més transcendent, que dona la significació històrica a la Revolució Socialista d'Octubre del 1917, és que arran del seu triomf començà un nou procés en el desenrotllament de la humanitat. Per primera vegada en la història de les societats s'instaurà un sistema social-econòmic basat en els principis del socialisme científic, amb el qual fou abolida l'explotació de l'home per l'home.

Aquest capgirament polític i social tan radical, en contrast amb el sistema capitalista i les seves relacions de producció, és natural i lògic que hagi tingut i tingui una immensa repercussió política d'abast universal.

Malgrat i per damunt de les incessants calúmnies de la burgesia reaccionària, els obrers, les més àmplies masses treballadores i els homes progressius dels països capitalistes i colonials tenen davant d'ells,

amb la Unió Soviètica, un testimoni viu i palpable del que ha estat i representa el fet que la classe obrera en aliança amb la pagesia prengué el poder polític en les seves mans amb el fi de construir una nova vida pel camí del socialisme, avançant cap al comunisme. Davant d'ells apareix cada dia més clar com llur germans de classe han transformat un país immens, que era abans la Rússia tsarista, autocràtic, imperialista i presó de pobles, en un Estat de tipus nou, socialista, creat d'acord amb els interessos del poble, amb una economia industrial-agrària en ascens constant i harmònic, que s'ha elevat ja al segon lloc de tots els països del món pel volum de la seva producció industrial, concepte pel qual no era més que el cinquè

Vladimir Iltx LENIN

AL COMITE CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA DE LA UNIÓ SOVIETICA

EL Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya saluda el Partit Comunista de la Unió Soviètica i els pobles de la U.R.S.S. amb motiu de complir-se el 40 aniversari de la Revolució d'Octubre.

Les grandioses realitzacions de la nova societat soviètica, sorgida de la Revolució d'Octubre, alliberada de l'explotació capitalista i de tota opressió nacional, guien i inspiren els pobles que ja han emprés la construcció del socialisme i les masses obreres i populars dels països capitalistes, que també aspiren a una vida millor.

El ritme de desenrotllament impetuós de les forces productives amb el constant augment de la producció industrial i agrícola, junt amb l'atenció permanent del Partit Comunista i del Govern soviètics per a assegurar l'auge de la ciència i de la cultura en general, auguren el més gran exit al propòsit d'alcancar i superar els països capitalistes més avançats en tots els aspectes de la producció per habitant, millorant així contantment la satisfacció de les necessitats materials i culturals de l'home soviètic i avançant en l'edificació de la societat comunista.

El poble de Catalunya, junt amb els altres pobles hispànics, saluda la gran proesa de la ciència soviètica, que s'afirma com la més avançada del món amb la realització pacífica del primer satèl·lit artificial.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, que s'inspira en el marxisme-leninisme i lluita estretament unit amb el Partit Comunista d'Espanya pel millorament de les condicions de vida del poble, per la democràcia i el socialisme, s'esforça també per orientar el nostre poble contra les forces d'agressió i en la defensa de la pau mundial, recolzant la justa política de coexistència pacífica i de no ingerència en els afers interiors de les nacions, de prohibició de les armes atòmiques i de desarmament en general, plantejada i sustentada consegüentment per la Unió Soviètica.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya celebra el 40 aniversari de la gran Revolució d'Octubre, estudiant i aprenent en les grans realitzacions soviètiques i difonent-les per tots els mitjans possibles entre les masses obreres i del poble de Catalunya.

Aquestes realitzacions són font de nous estímuls i afermes: la nostra confiança increbantable en la causa del comunisme.

EL COMITE CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

7 de novembre del 1957.

país abans de la primera guerra mundial.

El creixement impetuós de les forces productives de la Unió Soviètica han convertit el país del socialisme, en tots els ordres, en una gran potència. Això ha estat possible perquè la Revolució d'Octubre, amb la presa del poder per la classe obrera, ha harmonitzat el caràcter social de la producció amb la propietat socialista dels mitjans de producció, ha creat les condicions per a l'ascens constant de la producció d'acord amb la llei fonamental del socialisme que és d'elevat constantment les condicions de vida materials i culturals dels treballadors, de tot el poble.

La Unió Soviètica ha tingut gran cura d'elevat la seva potència militar per a estar en condicions de replicar a qualsevol agressió dels països capitalistes, com es demostrà en haver de fer front a l'agressió hitleriana, però la Unió Soviètica, havent liquidat en el seu si les classes explotadores, és essencialment pacífica i no amenaça ningú. La seva política internacional, basada en el principi leninista de la coexistència pacífica amb tots els altres Estats independentment de llur sistema social i polític, està orientada constantment i consegüent vers la defensa de la Pau mundial. La idea de la Pau és consubstancial amb el socialisme.

(passa a la pag. 2)

La significació històrica de la Revolució Socialista d'Octubre

(ve de la pag. 1)

Tot just triomfant la Revolució d'Octubre, un dels primers decrets del Poder soviètic fou el que proposava a tots els pobles bel·ligerants i a llurs governs l'iniciar immediatament negociacions per a una pau justa i democràtica. Lenin, que signà el decret en nom del Govern soviètic, considerava justament que la conclusió de la pau enfortiria encara més davant dels pobles de tots els països la importància internacional de la Revolució socialista.

Ja aleshores, malgrat aqueixa proposta que coincidia amb els fretuosos anhels de pau de les masses populars i dels soldats, els governs imperialistes organitzaren i portaren a cap la intervenció militar contra el nou Estat soviètic, creient-lo feble i pensant que el podrien desmembrar i que es podrien repartir una bona part del territori de Rússia. Però els intents dels imperialistes s'estavellaren davant de la capacitat organitzadora de l'Estat soviètic i de la decisió de la classe obrera i dels pobles de la U.R.S.S., dirigits per Lenin i el Partit Comunista, dreçats amb totes llurs energies per a la defensa de la Pàtria socialista.

Quan Lenin formulà la genial teoria de la possibilitat del triomf del socialisme en un sol país, ja preveia que el proletariat triomfant del país que trenqués el primer la càdena capitalista, al mateix temps que es trobaria obligat a enfrontar-se amb el vell món s'atreuria cap al seu costat les classes oprimides i explotades dels altres països i que aquestes ajudarien el primer pas socialista contra les classes explotadores i llurs Estats que volguessin aixafar-lo.

Aquesta previsió fou confirmada pels fets. La lluita del Poder i del poble soviètics en defensa del socialisme i de la pau despertà la simpatia i l'ajuda activa dels treballadors de tot el món i aquests declaren poderoses vagues de protesta, es negaren a enviar material de guerra, es crearen Comitès d'acció contra la intervenció, etc... El primer Estat Socialista s'havia convertit en l'estrella orientadora per a les masses explotades dels països capitalistes.

Amb el triomf de la Revolució Socialista la classe obrera russa va afirmar la seva posició d'avantguarda, que per diverses raons objectives havia aconseguit ja en el moviment obrer revolucionari internacional.

La influència de la Revolució Socialista creà una base real per a unificar els Partits Comunistes que s'havien anat constituint pels grups d'esquerra dels partits socialistes de diversos països d'Europa i d'Amèrica, determinant les condicions favorables per a la creació en 1919 de la III Internacional, la qual ha jugat un gran paper durant la seva existència per a la formació, educació i consolidació dels Partits Comunistes i de llurs quadres dirigents arreu del món.

**

El tret principal de la nostra època —diuguè el camarada Jrujtxev en el XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica—, és que el Socialisme ha rebassat els límits d'un sol país i s'ha convertit en un sistema mundial.

Aquesta realitat, que salta a la vista de tothom, és el testimoni viu de la influència mundial del triomf de la Revolució Socialista. En complir-se el 40 aniversari, la U.R.S.S. ja no és l'únic país socialista, sinó que des de fa uns anys, un gran país com la Xina, amb 600 milions d'habitants i altres països de democràcia popular d'Europa i d'Àsia estan edificant victoriosament el socialisme i elevant les condi-

cions de vida materials i culturals de llurs pobles.

El capitalisme imperialista, malgrat els poderosos mitjans de propaganda i d'acció subversiva que posa en acció, no ha pogut impedir que la revolució socialista mundial hagi donat passos de gegant en un període històricament ben curt. No ha pogut impedir aquest procés històric perquè el socialisme ha passat la prova victoriosament i ha passat del terreny abstracte de les idees a la concreció viva d'una existència real. Malgrat les enormes dificultats, la intervenció armada i l'agressió hitleriana, la Unió Soviètica existex i en ella creix i es desenrotlla la societat socialista admirant el món amb realitzacions grandioses que ensems, preparen la seva transformació en la societat comunista de demà.

Els obrers, els pagesos treballadors, els intel·lectuals progressius, tots els homes i dones d'avantguarda dels països capitalistes comproven en la vida i els fets que el tan gallejat desenrotllament de l'economia capitalista no els proporciona un millor nivell de vida, sinó una disminució de la capacitat adquisitiva dels salaris i sous, els exigeix una intensificació de la productivitat i del ritme del treball, mentre els grups monopolistes subordinen cada cop més l'Estat a llurs interessos i obtenen beneficis cada cop més fabulosos.

Els èxits i progressos econòmics assolits pels països socialistes i llur desenrotllament harmònic sense crisis ni atur forçós d'un costat i, d'un altre, l'aggravació de la crisi general del capitalisme, de l'anarquia de la producció, del domini creixent dels monopolis i de l'agudització de la lluita de classes, són fets tan evidents que jugen un paper molt decisiu en el desvetllament i l'estímul de la simpatia dels obrers, dels pagesos i dels intel·lectuals de tots els països capitalistes pel socialisme i pels pobles que el construeixen i particularment per la U.R.S.S. com a país capdavanter, exemple i guia del poderós camp del socialisme i de tota la humanitat treballadora.

**

El triomf de la Revolució Socialista i la creació del Poder soviètic no fou pas una obra fàcil. Les dificultats que va haver de vèncer són quasi inimaginables per les joves generacions. D'una banda, la furiosa resistència de les classes enderrocades, les quals deixaven com a herència un país desballestat per la guerra i un endarreriment econòmic i cultural considerable; calguè resoldre urgentment les qüestions més diverses i complicades de caràcter polític, econòmic, militar, cultural, d'administració, etc... D'una altra banda, ni el Partit, ni els obrers i pagesos que havien pres el Poder en llurs mans no tenien cap mena d'experiència en la qual recolzar per a emprendre una obra nova, inèdita, sense precedents en la història: crear l'Estat dels obrers i pagesos, construir la societat socialista. L'experiència s'havia d'anar adquirint a mesura que es realitzaven les tasques ingents de la construcció del socialisme en un sol país encerclat pel capitalisme imperialista.

Aquest cúmul de dificultats interiors i exteriors, les noves i complicades tasques plantejades per l'edificació de la base i de l'estructura de la nova societat, feien inevitable la comissió d'errors i faltes i que alguns resultats fossin negatius, malgrat els esforços incommensurables del Partit. Però el noble soviètic, sota la direcció del Partit Comunista, privant-se conscientment de moltes coses que li eren necessàries, va saber crear una poderosa indústria que és la pedra angular de l'economia soviètica, va reestructurar l'agricultura

sobre bases socialistes. Ha forjat milers d'eminentes científics, investigadors, pedagogs, artistes, sorgits del poble, que han guanyat el respecte i l'admiració mundials. Ha format centenars de milers de quadres tècnics, d'obriers especialitzats d'una elevada qualificació, de dirigents i quadres polítics amb una preparació teòrica i ideològica i ben experimentats per a les diverses activitats que requereix un Estat modern. En lloc de la presó de pobles que era l'antiga Rússia tsarista, la Unió Soviètica ha esdevingut un poderós Estat multinacional, socialista, garantia de l'amistat increbantable dels pobles soviètics.

Aquests resultats positius tan grandiosos, no s'han aconseguit sense contradiccions, que ha calgut superar en un complicat procés dialèctic. Una d'elles ha estat el culte a la personalitat de Stalin, exagerant excessivament i erròneament l'estima i l'admiració que les seves destacades qualitats de dirigent leninista li havien guanyat entre les masses.

Però les contradiccions que són el procés dialèctic de la lluita entre les idees envellides i caduques i les noves concepcions s'han anat i es van superant positivament gràcies a l'audàcia del Partit Comunista de la Unió Soviètica i a la intel·ligència de la seva direcció col·lectiva que, fidel al marxisme-leninisme, amb esperit crític i autocrític, posa al descobert els defectes de l'activitat del Partit i de llurs militants i adopta les mesures més justes i escaients per tal de corregir-los.

En el 40 aniversari de la gran Revolució d'Octubre els canvis que s'han operat en el pla internacional porten tots ells la marca de la seva influència. Les masses laborioses i explotades pel capitalisme, els pobles que sofreixen encara el jou colonial i, en primer lloc, els comunistes d'arreu del món, saludem plens d'entusiasme la gran Revolució Socialista i reafirmem la nostra fe en la noble i justa causa del socialisme.

(ve de la pag. 4)

presa. Els milions de tones de cereals de les noves collites, permeten ja des d'ara destinar milions d'hectàrees de les zones septentrionals al conreu de panís i de cultius industrials, ço que fa possible d'incrementar en proporcions abans impossibles els ramats de bestiar i, per tant, la producció de carn.

Els dirigents soviètics es caracteritzen per llur realisme. No tenen per costum vantar-se i viure de il·lusions. I, quan fa uns mesos, el camarada Jrujtxev anuncià que, en 1960, l'agricultura soviètica produiria més carn, llet i mantega per cap d'habitant que els EE.UU., sabia certament que totes les condicions bàsiques estaven creades per assolir un tal objectiu.

Caldrien pàgines senceres encara per parlar molt succintament de les immenses realitzacions i perspectives immediates de l'agricultura soviètica en el terreny de la construcció de canals de regadiu, electrificació, plantació de bandes forestals per protegir les terres i els cultius contra l'erosió i els vents, construcció d'habitacions modernes i confortables, d'escoles agrònòmiques, centres d'investigació científica. El balanç cultural es immens: des del 1960 l'escola secundària i politècnica fins a 11 anys —en curs d'aplicació a les ciutats— serà obligatòria també a les poblacions rurals. L'agricultura socialista no solament és la més industrialitzada del món, sinó que també serà la que disposarà de cultivadors més cults, més capaços d'extreure més i millors productes de la terra i de participar a la conquesta de la naturalesa.

La influència de la Revolució Socialista en el proletariat català

Per Rafael VIDIELLA

Fa quaranta anys la presa del Poder polític pel proletariat rus va commoure el món. La classe obrera internacional fou atreta entusiàsticament per aqueixa gesta que iniciava l'alba d'una nova era —l'Era Socialista—, i el proletariat espanyol no va ésser el que menys atracció va sentir per aquest gran esdeveniment històric.

En el moment en que a Rússia va triomfar la gran Revolució Socialista, el procés de la revolució espanyola, estroncat tantes vegades des de començaments del segle passat, coneixia un nou ascens i, en aquest ascens, el poble català hi jugava un destacat paper d'avantguarda. Per exemple, en iniciar-se la primera guerra mundial, tots els problemes que la revolució espanyola exigia resoldre s'agreujaven arreu d'Espanya i, com sempre, amb més cruesa a Catalunya on, ultra l'existència d'una major concentració proletària, hi ha un problema nacional viu, mai no resolt a satisfacció del poble català. Així es va iniciar a Catalunya aquella sèrie ininterrompuda de vagues reivindicatives que tanta força i prestigi donàren al proletariat català i així l'amplitud de la lluita per les llibertats autonòmiques de Catalunya va aconseguir del govern espanyol, a correu, el 18 de desembre del 1914, la concessió de la Mancomunitat de Catalunya per real decret.

De l'època immediatament anterior a la gran Revolució Socialista d'Octubre assenyalarem només els grans trets que donaven el to a la revolució espanyola, destacant-s'hi, com hem dit, el poble català.

Un d'ells fou l'Assemblea de Parlamentaris celebrada el 19 de juliol a Barcelona i que ultra ésser una perllongació en el temps de la Solidaritat Catalana del 1906, en els seus propòsits anava més enllà, car celebrada contra la voluntat del Govern, entre els seus acords demanava la convocatòria de Corts Constituents que resolguessin urgentment «l'organització de l'Estat, l'autonomia dels municipis i els altres problemes que les circumstàncies plantejaven premiosament per la vida del país».

Un altre tret principal fou el fet que, frustrada l'Assemblea de Parlamentaris, la C.N.T., el P.S.O.E. i la U.G.T. prenguessin el problema en llurs mans, declarant de comú acord la vaga general revolucionària d'agost, la iniciativa de la qual fou de la C.N.T., si bé tant els dirigents anarquistes com els socialistes no assoliren entendre's ni sobre un programa comú ni sobre la constitució d'un Comitè revolucionari comú.

Un altre tret encara —i no cal assenyalat-ne més— era el de les dues corrents antípodes —l'aliadòfila i la germanòfila— que demanaven l'entrada d'Espanya en la guerra i posaven en perill la neutralitat espanyola, la qual es va mantenir principalment gràcies a la lluita popular. Aquesta lluita fou més babrandada a Catalunya car Lerroux gaudia encara de gran prestigi entre les masses catalanes, demanava constantment l'entrada d'Espanya a la guerra junt amb els aliats i, més a més, certs sectors nacionalistes catalans hi havien entrat ja de fet enviant-hi alguns milers de voluntaris. Cal, però destacar que el proletariat català va seguir fidel al principi internacionalista de combatre aquella guerra de pirateria i jo vull retre ací un sentit recordatori a l'honorat dirigent i teòric anarquista, Anselmo Lorenzo, que des del començament de la guerra fins la tardor del 1915 en què va morir, malgrat l'a-

mistat que l'unia a Kropotkin, el qual era partidari dels aliats, va combatre la posició geurrerista d'aquest, mantenint-se fidel a l'esperit de la primera Internacional.

Amb un tal clima, el triomf de la Revolució Socialista havia de trobar necessàriament a Espanya, i particularment a Catalunya, un terreny favorable i entusiasta. Màxim si es té en compte les primeres mesures del govern proletari en declarar la pau al món, reconèixer el dret d'autodeterminació als pobles de Rússia i donar les fàbriques i la terra, respectivament, als obrers i als pagesos. Per això és a partir d'aquest moment que en el proletariat català —que fins aleshores havia anat sempre a remolc de la burgesia—, s'afirma a la vegada una major fe en les seves pròpies forces, una nova consciència revolucionària i —permeteu-me el mot— «política».

Evidentment, la idea de constituir-se en partit polític distint i oposat a tots els vells partits polítics creats per les classes posseïdores, encara no va aparèixer clara en la consciència del proletariat català. Llavors, i de sobte, era demanar massa a una classe obrera que, des de l'escissió bacuninista en el si de la Internacional, estava dirigida pels anarco-sindicalistes i, degut al reformisme dels dirigents socialistes i a llur incomprensió del problema nacional de Catalunya, tenia una idea desfigurada sobre el veritable partit revolucionari del proletariat.

De totes maneres, la influència de la Revolució d'Octubre va posar ja immediatament al proletariat català el problema de la necessitat d'un òrgan que dirigís i assegurés el triomf de la revolució social i el seu fi suprem, l'abolició de les classes. I encara que la majoria del proletariat català revolucionari vegé la «solució» en els propis sindicats —solució subjectiva, idealista—, cal valorar-la, situant-la en aquells moments, com una influència directa de la Revolució socialista, car aleshores no hi havia a Espanya cap noció del veritable marxisme revolucionari i menys encara del leninisme.

Sobre l'esmentada «solució» ens referim a la reestructura que el Congrés de la Confederació Regional de Catalunya, celebrat a Sants en 1918, va donar als Sindicats d'Ofici, convertint-los en Sindicats Unics d'Indústria i que el Congrés Nacional de la CNT, celebrat l'any següent a Madrid, va acordar estendre arreu d'Espanya.

Només cal rellegir la premsa anarco-sindicalista d'aquell temps i es veurà que a les salutacions elogioses a la Revolució Socialista d'Octubre s'hi acompanyaven articles propagandístics que s'esforçaven per demostrar que la nova estructura sindical no sols responia a les noves condicions de concentració industrial per a la lluita econòmica contra el patronat, sinó que era també adequada per a ésser l'òrgan suprem de direcció de la revolució social. I si manquessin encara proves més esclatants de com la gran Revolució Socialista influenciava el proletariat català, ens les dona l'esmentat Congrés nacional de la CNT, en el qual la representació majoritària i més influent era la catalana.

En aquell Congrés —la camarada Dolores Ibàrruri ho recorda en l'opuscle «La Revolució Socialista d'Octubre i la classe

obrero espanyola»— es va acordar que els obrers no produïssin armes ni municions que poguessin servir per a combatre contra l'Exèrcit Roig i que declarassin la vaga general si el Govern espanyol —accedint a la invitació dels governs capitalistes que intervenien militarment a Rússia— enviava tropes contra el nou Poder dels Sòviets. Aquell Congrés va acordar també— i aquest és el fet polític més notable— adherir-se a la Tercera Internacional. Aquest acord es va prendre amb gran entusiasme, demostratiu de la immensa atracció que en el proletariat espanyol exercia la gran Revolució d'Octubre.

El Partit polític revolucionari del proletariat, el Partit Comunista d'Espanya, va sorgir com era lògic, naixent del si del Partit Socialista Obrer Espanyol, en el qual les idees de Marx— encara que deformades— havien estat acceptades i eren més conegudes. Però malgrat l'absència de dirigents marxistes a Catalunya, en aquella època, el proletariat català i els seus homes més representatius cercaven inspiració política en la gran Revolució d'Octubre. Entre ells figuraven Francesc Layret, assassinat pels mercenaris del general Martínez Anido, els mateixos que també assassinaren a Salvador Seguí, el més destacat dirigent sindicalista, quan en la primavera del 1923 es preparava a fer un viatge a la U.R.S.S.

Aquesta etapa heroica del proletariat català, amb vagues polítiques i revolucionàries que com taca d'oli s'estenien arreu d'Espanya i provocaven àdhuc crisis governamentals, va desembocar en la dictadura militar de Primo de Rivera. El proletariat i el poble de Catalunya i de tot Espanya conegueren una altra onada de persecucions. Un bon nombre de dirigents sindicals, meditant en la presó o a l'exili les causes de la desfeta, veieren que l'única causa no fou solament la manca d'unitat de la classe obrera d'arreu d'Espanya, sinó també la manca d'un veritable partit revolucionari de la classe obrera, com el que a Rússia havia reeixit a portar-la al Poder. La influència de la Revolució Socialista d'Octubre es feu sentir encara més, sobretot després de la victòria de l'Exèrcit Roig contra la intervenció militar estrangera. I si bé la dictadura de Primo de Rivera va aconseguir de moment frenar el moviment de masses no va poder impedir que les primeres cèl·lules comunistes es constituïssin també a Catalunya.

D'aquesta manera, en proclamar-se la República l'abril del 1931, encara que els vells sindicats cenetistes tornaren a renèixer amb força, la idea del Partit polític de la classe obrera havia ja guanyat extenses capes del proletariat català. Però encara no hi havia claredat sobre els principis ideològics i orgànics d'aquest partit i, d'ací, que ultra el vell P.S.O.E. —que mai no arribà a créixer a Catalunya— i el Partit Comunista de Catalunya, de formació recent, sorgissin també altres grups i partits obrers. Era naturalment una mena de procés dialèctic, la dispersió que sol operar-se en aquelles col·lectivitats que no responen a tots o a part dels fins concrets que la vida planteja i exigeix per a una superació. I aquesta superació, que no es feia contra l'organització sindical que té una finalitat distinta a la del Partit polític, es va trobar finalment amb la constitució del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que integraren els quatre partits

(passa à la pag. 10)

L'agricultura socialista 40 anys després de la Revolució d'Octubre

No es poden valorar justament les prodigioses transformacions operades en les condicions de vida i de treball dels pagesos de la immensa U.R.S.S. després de 40 anys de Poder soviètic sense donar un cop d'ull retrospectiu a la situació en que es trobava l'agricultura en els temps de la Rússia tsarista.

30.000 grans terratinents posseïen 70 milions d'hectàrees de terra, amb un terme mig de 2.300 hectàrees cadascun d'ells, mentre que 10 milions de famílies pageses — compreses les dels pagesos acomodats — disposaven de la mateixa extensió aproximadament. Entre aquestes, n'hi havien 5 milions de pagesos pobres que només tenien una o dues hectàrees de terra de les de pitjor qualitat. D'altra banda, 30% de les explotacions pageses individuals no disposaven de cap animal pel conreu; 34% estaven mancades d'eines de treball; 52% no collien ni prou blat per a llur consum.

Provocat per una tal situació, milions de pagesos pobres emigraven cada any al temps de les collites cap a les terres septentrionals a la recerca d'un jornal de fam, mentres que legions d'altres es dirigien als centres industrials i nodrien les cues interminables de parats a les portes de les fàbriques, a la mercè dels rapaços grans capitalistes de la indústria.

Com no fer un paral·lelisme amb la situació que avui — 40 anys després! — existeix en el camp espanyol...! En canvi a la U.R.S.S., d'aleshores ençà, què grans dios és el camí recorregut per la pagesia!

Una de les primeres decisions del II Congrés dels Soviets, reunit en els moments de la presa del Poder, fou la d'aprobar el « **DECRET SOBRE LA TERRA** » pel qual aquesta fou nacionalitzada i es declarava immediatament abolida, sense cap indemnització, la gran propietat latifundista. Les terres dels grans terratinents, de la família imperial i de l'Església foren lliurades en usdefruït gratuït als pagesos treballadors a l'ensens que s'alliberà als pagesos pobres del pagament de 500 milions de rubles or d'impostos a l'any.

Però el repartiment gratuït de les terres dels terratinents i llur explotació individual no posava fi definitivament a la diferenciació dels pagesos en rics i pobres, ni a l'explotació ineluctable d'aquests per aquells. No resolía tampoc el problema dels culacs — grans propietaris rurals, expropiadors dels pagesos pobres com també de la mitjana pagesia, sabotejadors i enemics del Poder soviètic.

Per esbandir per sempre més la penúria i la misèria de les llars pageses, calia endegar progressivament la pagesia pel camí de les cooperatives de consum i de producció, pel camí del socialisme.

La consolidació de l'aliança de la classe obrera i de la pagesia, indispensable per a la consolidació del jove Poder soviètic, exigia que la marxa de les masses pageses cap al socialisme fos del tot voluntària.

Lenin, subratllant aquesta necessitat, deia:

« **La nostra missió est passar al cultiu col·lectiu de la terra, passar a la gran economia col·lectiva. Però el Poder soviètic no pot emprar per assolir-ho cap mena de coacció; cap llei no pot obligar-hi. Les comunes agrícoles es creen voluntàriament i el pas al cultiu col·lectiu de la terra**

només pot ésser voluntari, sense que en aquest aspecte el Govern obrer i pagès pugui emprar, ni la llei pugui consentir, la més petita coacció. »

Era indispensable un esforç pacient i perllongat d'educació i convenciment. Calia crear les condicions materials i deixar que la vida posés de relleu els avantatges de la cooperació i del treball col·lectiu per a l'economia familiar.

Hi contribuïren en gran manera les cooperatives de consum organitzades arreu del territori d'acord amb el pla elaborat per Lenin. Però més profunda fou encara per a l'educació col·lectivista de la pagesia russa la creació dels primers sovjosos — col·lectivitats agrícoles de producció — creades en el propi transcurs de la guerra civil a les terres d'alguns dels grans latifundis nacionalitzats. En lloc de fraccionar-les, aquestes terres foren convertides en granges col·lectives d'Estat i en els primers exemples vius de la futura agricultura socialista.

Els sovjosos així creats beneficiaren del màxim ajut que en aquells temps podia atorgar-los el Poder soviètic en maquinària, agrònoms, llavors seleccionades, adobs, etc., i esdevingueren la primera lliçó i experiència pràctica de construcció del socialisme al camp. La pagesia pogué comprovar amb els propis ulls que els sistema d'explotació col·lectiva era més avantatjós que les petites explotacions individuals i constituïa l'única i veritable sortida per alliberar-se definitivament de l'explotació usurària i explotadora de culacs i terratinents.

Mentrestant però, la situació exigia incrementar la creació de cooperatives de producció. Els culacs disposaven encara de la cinquena part del blat pel mercat de consum i sabotejaven el seu lliurament a l'Estat. Per llur costat, les petites explotacions pageses, poc productives, no podien lliurar-ne sinó quantitats netament insuficients per les necessitats del país. La situació general — compresa les possibilitats de desenrotllament de la indústria socialista — en patien i feien indispensable la ràpida solució del problema del blat.

Així arribaren els anys 1928-29. El Govern soviètic elaborà el primer pla quinquenal de desenrotllament industrial i econòmic el qual fou a la vegada el pla de la col·lectivització agrícola, del pas de la petita economia pagesa individual a la gran agricultura col·lectiva proveïda de tractors i de maquinària moderna.

Del 1928 al 1932, l'agricultura soviètica rebé 160.000 tractors i 70.000 especialistes en qüestions agronòmiques. El 1940, el nombre de tractors pujà a 684.000 i els coljosos i sovjosos tingueren a llur disposició 228.000 camions, 182.000 màquines segadores-batedores i altres molts milers de màquines diverses. Els agrònoms i especialistes ascendiren a 235.000.

Smultàniament amb la mecanització del treball es desenrotllà la gran economia agrària socialista. Milions d'explotacions pageses individuals s'aplegaren per esdevenir 242.000 coljosos mentres que el nombre de sovjosos pujà a 5.000.

Milions i milions de pagesos pobres i mitjans que abans de la Gran Revolució Socialista d'Octubre cultivaven llurs terres miserables amb arades de fusta, agobiats pels impostos, expropiats pels culacs i els terratinents, gaudien ara gratuïtament de

les terres de l'Estat, tenien a llur disposició maquinària moderna, eren dirigits i aconsellats per una legió d'agrònoms i tècnics. L'agricultura socialista els havia emancipat per sempre més.

Després de l'esclafament del nazi-feixisme, el Govern de la U.R.S.S. ha pres mesures de gran transcendència destinades a assegurar un auge sense precedents a les diferents branques de l'agricultura socialista.

Amb la participació molt destacada del camarada Jruxtxev, fou elaborat un pla per comblar certes insuficiències i eliminar errors importants que, tot i els èxits assolits, impedièren un més ràpid increment de la producció agrícola.

Més tard, les importants decisions preses pel Soviet Suprem de reforma dels mètodes de direcció econòmica permetèren d'eliminar també en l'agricultura els defectes de centralització excessiva, de burocratisme i rutina, que havien estat engendrats per la manca d'aplicació dels principis del centralisme democràtic en la labor diària de la construcció econòmica, tot el qual frenava la iniciativa creadora dels milions de treballadors del camp.

Entre altres mesures, només que pels anys 1954-55, els capitals investits en l'agricultura equivaleren al 138% de la suma total que hi fou destinada pel IV pla quinquenal. En el curs del mateix període la industrialització del camp soviètic rebé un nou i gran impuls, la qual cosa permeté als petits coljosos d'unificar-se per fer-ne de més grans i més productius. 85% dels principals treballs agrícoles foren efectuats mecànicament.

Val a dir però, que tals realitzacions no eren més que el preludi d'un nou període d'impetuós desenrotllament de l'agricultura socialista. Per fer-se una idea de la progressió diària cal saber que en 1960, hauran estat lliurats, només que en 5 anys, la xifra formidable de 1.650.000 nous tractors, 560.000 noves màquines segadores-batedores, 250.000 màquines de collir panís i centenars de milers de màquines pels cultius mes diverses.

La història no coneix cap precedent d'heroïsmes col·lectiu en el treball pacífic i creador com la gesta dels 350.000 joves soviètics d'ambdós sexes que, responen a la crida del Partit Comunista i del Govern soviètics, no vacil·laren a abandonar les comoditats de la llar i de les ciutats per llençar-se a la conquesta de les terres verges de la Sibèria i altres regions desèrtiques.

38 milions de hectàrees de terres ermes — més d'una vegada i mitja la superfície total cultivada d'Espanya! — han estat ja rompudes i 15 milions d'altres com a mínim ho seran en el transcurs dels dos o tres anys vinents, a superfície de sembrar que el 1953 fou de 157,2 milions d'hectàrees passà a 194,7 el 1956. Només que en els graners de l'Estat, l'any passat hi foren emmagatzemats 52.800.000 tones de cereals. Centenars de nous sovjosos — forma superior d'organització de l'agricultura socialista — han estat creats a les terres rompudes.

Ha estat una grandiosa victòria de l'economia i de la societat socialistes. Cap país del món capitalista no pot ni tan sols somni amb la realització d'una tal em-

(passa a la pag. 2)

El Partit de la Gran Revolució Socialista

Per Gregori LOPEZ-RAIMUNDO

En complir-se el 40 aniversari de la gran Revolució d'Octubre que instaurà per primera vegada el Poder dels treballadors, altres països s'han unit ja a la Unió Soviètica formant amb ella el gran camp mundial del socialisme, que abarca actualment a 900 milions d'éssers de distints pobles del vell continent, alliberats de l'explotació de l'home per l'home.

Els pobles oprimits antany en el vell imperi tsarista, que fa 40 anys eren els més pobres i endarrerits d'Europa i Àsia, constitueixen avui la segona puixança industrial del món, marxen al capdavant del desenrotllament cultural i apareixen davant dels pobles de tots els països com el principal bastió de la defensa de la pau. Si el feixisme no domina a Europa; si els imperialistes no han provocat la tercera guerra mundial; si nombrosos pobles s'alliberen del jou colonial i conquereixen la independència; si la burgesia no porta a graus encara més ferotges l'explotació dels treballadors en el món capitalista és, en gran part, perquè existeix la U.R.S.S. i el camp del Socialisme; és perquè fa 40 anys va triomfar la Revolució d'Octubre.

Les grans transformacions operades a la U.R.S.S. en els 40 anys transcorreguts des de la revolució ençà, i la revolució mateixa, són fruit de la tasca dirigent i organitzadora del Partit Comunista de la Unió Soviètica.

Marx i Engels havien descobert el segle passat les lleis que regeixen el desenrotllament de la societat i formulat la teoria de la Revolució socialista. Però després de la mort de Marx i Engels els líders de la II Internacional buidaren el marxisme del seu contingut revolucionari per a enfonsar-lo en el pou del reformisme. Només a Rússia, gràcies a l'esforç i al geni de Lenin, el marxisme es conservà i enriqué com a doctrina revolucionària de la classe obrera.

Mentre en la resta d'Europa l'acció del proletariat s'esterilitzà degut al fet que els partits obrers estaven dominats pel reformisme, el Partit Obrer Socialdemòcrata Rus (nom original del Partit Comunista de la Unió Soviètica) fongué el marxisme amb el moviment obrer, organitzà i educà el proletariat dels pobles de l'imperi rus en les grans lluites de classe dels anys 1901-1904, en les batalles de la revolució del 1905 i en el replegament dels anys difícils de la reacció stolipiniana (1908-1912), per a conduir-lo a través del nou ascens revolucionari dels 1912-1914 i de la lluita contra la guerra imperialista cap al triomf de la revolució democràtico-burguesa de febrer i de la revolució socialista d'Octubre del 1917.

*
**

La concepció del caràcter i del paper del Partit constitueix una de les aportacions més destacades de Lenin al desenrotllament del marxisme.

Mentre els líders reformistes europeus veien el Partit únicament com un instrument per a obtenir de l'Estat burgès algunes millores, Lenin el veia com l'arma insubstituïble i indispensable de la revolució proletària. Els reformistes concebien el Partit com una massa amorfa, emprada per la fracció parlamentària, de la qual podia formar part qualsevol vaguista o qualsevol liberal. Lenin, al contrari, concebia el Partit com el destacament d'avantguarda de la classe obrera, coneixedor de les lleis que regeixen el desenrotllament social i la lluita de classes, amb una disciplina igual i obligatòria per a tots els seus membres, en el qual cada afiliat milita en una de les seves organitzacions. Per a Lenin el Partit era la forma més alta d'organització de la classe obrera, estretament vinculada amb

les masses, estructurada sobre la base del centralisme democràtic i amb un sol òrgan central de direcció: el Congrés del Partit i, entre Congrés i Congrés, el C.C.

Les tesis de Lenin sobre organització del Partit, exposades l'any 1904 en el seu llibre «Un pas endavant, dos passos endarrera», feren carn en el Partit Obrer Socialdemòcrata Rus, mentre en els partits socialistes d'Europa seguia dominant el reformisme. Veus aquí una de les causes principals que Rússia fos el país en el qual triomfà per primera vegada la revolució proletària. El triomf de la revolució proletària és impossible sense un partit revolucionari del proletariat.

Els esclats de la Revolució d'Octubre obriren els ulls a dotzenes de milers de proletaris d'avantguarda de tots els països del món. A desgrat de l'oposició dels líders reformistes, anarquistes i altres, després de la revolució començaren a sorgir partits de tipus leninista en els països capitalistes més avançats.

L'any 1920 nasqué a Madrid el Partit Comunista d'Espanya que, en començar la guerra civil, en 1936, era ja un gran partit proletari de masses, inspirador i realitzador del Front Popular i artífex principal del triomf electoral del 16 de febrer, d'aquell any.

Però a Catalunya, malgrat ésser el principal centre industrial de la Península, degut a la influència majoritària de l'anarquisme, a la dispersió dels grups de tendència marxista i altres factors, el Partit Comunista no havia assolit encara d'arrelar àmpliament entre les masses.

Les idees del leninisme conquistaren tanmateix a grans capes d'obriers catalans que, en la favorable conjuntura de l'esclafament de la sublevació feixista, contribuïren a la unificació dels quatre partits marxistes catalans i a la fundació, el 23 de juliol del 1936, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Un any més tard, en celebrar la seva primera Conferència nacional, el P.S.U. comptava amb més de 60.000 afiliats i influïa sobre centenars de milers d'obriers i demòcrates catalans.

La primera Conferència confirmà les bases leninistes amb què s'havia creat el P.S.U.

Vint anys de lluita en les condicions de la més difícil clandestinitat han convertit el P.S.U. en un autèntic partit leninista. Tenint compte dels canvis produïts en la situació política durant els citats vint anys i de les condicions de clandestinitat, el Primer Congrés del P.S.U., celebrat el mes d'octubre del 1956, elaborà uns nous Estatuts, que reafirmen el caràcter leninista del Partit.

El XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica, el darrer celebrat abans del 40 aniversari de la revolució, feu un brillant balanç de les victòries conquistades durant els darrers anys i marcà al Partit i al poble soviètics fites ambicioses de progrés i benestar. Ensenms, el XX Congrés condemnà les insuficiències i debilitats observades en la vida del Partit i de l'Estat, especialment com a conseqüència de la pràctica del culte de la personalitat de Stalin.

El XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica es pronuncià contra el dogmatisme en el terreny ideològic i establí noves tesis sobre diverses qüestions del desenrotllament social contemporani. Una d'elles tracta de les formes de trànsit dels diferents països cap al socialisme.

En el seu informe davant del XX Con-

grés, el primer Secretari del Partit Comunista de la Unió Soviètica, camarada Jruxtxev, exposà la concepció leninista de la revolució socialista que preveu una forma particular de pas al socialisme per a cada nació i l'aportació original d'una o altra forma de democràcia, d'una o altra variant de la dictadura del proletariat, d'un o altre ritme de transformacions socialistes dels diversos aspectes de la vida social.

El camarada Jruxtxev recordà que, en contraposició amb els reformistes, els comunistes reconeixem la necessitat de la transformació revolucionària de la societat, però que no és cert, com afirmen els nostres detractors, que veiem en la violència i la guerra civil l'únic camí per a dur a terme l'esmentada transformació.

El leninisme ensenya que les classes dominants no cedeixen el poder voluntàriament i l'ús o no ús de la violència durant el trànsit al socialisme no depèn tant del proletariat com de la resistència que oposin els explotadors, de l'ús de la violència per la pròpia classe explotadora.

Partint d'aquestes tesis leninistes i dels canvis que s'han produït en la situació internacional com a conseqüència del creixement de les forces del socialisme i de la democràcia, el camarada Jruxtxev exposà una nova tesi segons la qual, en determinades circumstàncies, existeix la possibilitat d'aprofitar també el camí parlamentari per al trànsit al socialisme. Però la qüestió essencial és, com seguí dient el camarada Jruxtxev: **«En totes les formes de trànsit al socialisme és condició indispensable i decisiva que la direcció política sigui exercida per la classe obrera, encapçalada per la seva avantguarda. Sense això és impossible el pas al socialisme».**

En el nostre país no està plantejada com a tasca immediata la transformació socialista de la societat, sinó la reconquesta de la democràcia burgesa. Però per a portar a terme la revolució democràtico-burguesa —interròmpuda per la instauració de la dictadura de Franco— i passar després a l'etapa socialista de la revolució, és indispensable que la classe obrera espanyola en tingui la direcció encapçalada per la seva avantguarda, és a dir, encapçalada pel Partit Comunista d'Espanya i, concretament a Catalunya, pel Partit Socialista Unificat, que basant-se en els mateixos principis, en la mateixa política i en les mateixes normes d'organització actuen com si constituïssin un sol Partit.

Les resolucions del XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica estimularen en els Partits Comunistes d'arreu del món l'esperit creador i la lluita contra el culte de la personalitat que existia en un grau més o menys elevat en tots ells. Sota la influència benefactora de les resolucions del XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica i del Ple del mes d'agost del 1956 del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, tingué lloc el Primer Congrés del Partit Socialista Unificat de Catalunya que, després d'una anàlisi autocrítica de la tasca del Partit en els darrers anys i de l'examen de la situació del nostre país, assenyalà les vies per a lograr un canvi pacífic i democràtic del règim polític espanyol, aprovà els nous Estatuts del Partit i nomenà el Comitè Central.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya lluita i lluitarà amb fidelitat als principis marxistes-leninistes, per la puresa de la concepció leninista del Partit de la classe obrera, internacionalista i revolucionari, guaitant amb respecte i admiració envers el Partit fundat per Lenin, que avui com ahir segueix essent el mirall on es miren els partits comunistes de tots els països del món.

FETS I XIFRES DEL PRIMER

En els 40 anys transcorreguts des de la gran Revolució d'Octubre, la Unió Soviètica ha assolit èxits immensos.

Després d'abolir l'explotació capitalista, la U.R.S.S. eliminà l'anarquia, les crisis i l'atur forçós en l'esfera de la vida econòmica. La indústria, l'agricultura, l'economia en general es desenvolupen a un ritme inaccessible per als països capitalistes.

A començaments d'enguany la producció global de la indústria de la Unió Soviètica havia superat ja en 30 vegades el nivell més alt d'abans de la Revolució, el del 1913, i quasi quatre vegades el del 1940, l'any anterior a la segona guerra mundial. El país, industrialment endarrerit i amb la majoria de la població analfabeta abans de la revolució, s'ha transformat ja actualment en la segona potència industrial del món, amb una cultura socialista altament desenvolupada. La ciència i la tècnica han assolit en la Unió Soviètica un tal grau de floriment i desenvolupament que ha fet possible la prodigiosa realització històrica que acaba de commoure el món: el llançament a l'espai del primer satèl·lit artificial de la terra.

LES BASES DE LA PROSPERITAT

La producció d'energia elèctrica ha adquirit en els nostres dies una importància primordial. El seu nivell és l'índex més important del grau de desenvolupament industrial d'un país. De 1,900 milions en 1913, la Unió Soviètica ha passat a produir 192,000 milions de quilovats hora en 1956. Actualment ocupa el segon lloc del món i produeix tanta energia elèctrica com els dos Estats capitalistes d'Europa més desenvolupats industrialment, Anglaterra i Alemanya occidental, junts. El passat 14 d'octubre ha estat instal·lada la vintena turbina de la central hidro-elèctrica de Kuibixev, sobre el Volga, que ha quedat així acabada. La potència d'aquesta central és de 2 milions 100,000 quilovats ampers i és la primera del món. La seva producció anual serà de 10,000 milions de quilovats hora, gairebé tanta com en produeix Espanya entera. Els treballs avancen en la construcció de noves centrals de Stalingrad, Novosibirsk, Kremtuxug, Gorki, Kovno, etc... Una central en construcció sobre el riu Angarà tindrà, ella sola, una potència de 3 milions 200,000 quilovats ampers. La producció d'energia elèctrica s'haurà incrementat en 1960 en un 88 per cent. La construcció i utilització de diverses centrals atòmiques d'una potència global de 2 milions a 2 milions i mig de quilovats ampers constituirà un fet destacat d'aquest període.

La producció de metalls ferrosos i no ferrosos també s'ha desenvolupat impetuósament. En 1956 s'han produït 49 milions de tones d'acer, en lloc dels 4 milions de 1913. En quant al ferro colat, solament les fàbriques dels Urals n'han produït tant com totes les fàbriques d'Anglaterra juntes. De 4 milions que se'n produïen en 1913, la producció de ferro colat a passat a 35,8 milions en 1956.

Pel que fa al combustible, els miners soviètics han extret 429 milions de tones de carbó en 1956 contra 29 mi-

lions en 1913 i els treballadors del petroli han fornit 84 milions de tones, en lloc dels 9 milions de 1913. Les previsions per al 1960 són d'una producció de 593 milions de tones de carbó i de 135 milions de tones de petroli. La Unió Soviètica produeix ja més carbó que la Gran Bretanya, l'Alemanya occidental, França i Canadà junts.

La indústria es desenvolupa a base de noves màquines d'altra productivitat. En nombroses mines està en servei la màquina combinada « Dombàs », amb la qual un miner obté 1,000 tones de carbó en una sola jornada. Els científics i enginyers soviètics preparen noves màquines combinades amb les quals es podrà extreure el carbó dirigint-les des de lluny, des de fora de la mina, tal com els senyals dels ferrocarrils es dirigeixen des del punt de comandament.

Així es desenvolupen també les altres rames de la indústria pesada soviètica, la indústria forestal, la naval, del paper, la química, la de materials de construcció. La indústria de l'automòbil ha produït en 1956 tres vegades més de vehicles que en 1940. Les fàbriques de tractors han produït 184,000 unitats en 1956 i es preveu la producció de 322,000 unitats en 1960.

No fem cap descobriment en dir que un desenvolupament industrial de la magnitud del que s'opera en la Unió Soviètica, amb ritmes absolutament desconeguts pels països capitalistes, exigeix una tècnica d'alta qualitat i l'aplicació a la indústria dels avenços de la ciència.

Es difícil d'expressar el progrés tècnic en xifres generals. Però se'n pot donar una idea citant alguns fets:

A Leningrad es construeix una turbina de vapor de 200,000 quilovats: cinc turbines com aquesta produiran tres vegades i mitja més d'energia que la que produï tota la Rússia tsarista. Els enginyers i constructors soviètics

treballen ja en la creació d'una altra turbina de 300,000 quilovats que podrà proveir d'energia, ella sola, una ciutat d'un milió d'habitants.

En les grans obres s'empleen per al moviment de terres excavadores mòbils amb culleres de 14 metres cúbics de capacitat i amb un rendiment de 800 metres cúbics per hora. Ja s'està treballant en la creació d'excavadores que tindran un rendiment de 1,200 metres cúbics per hora.

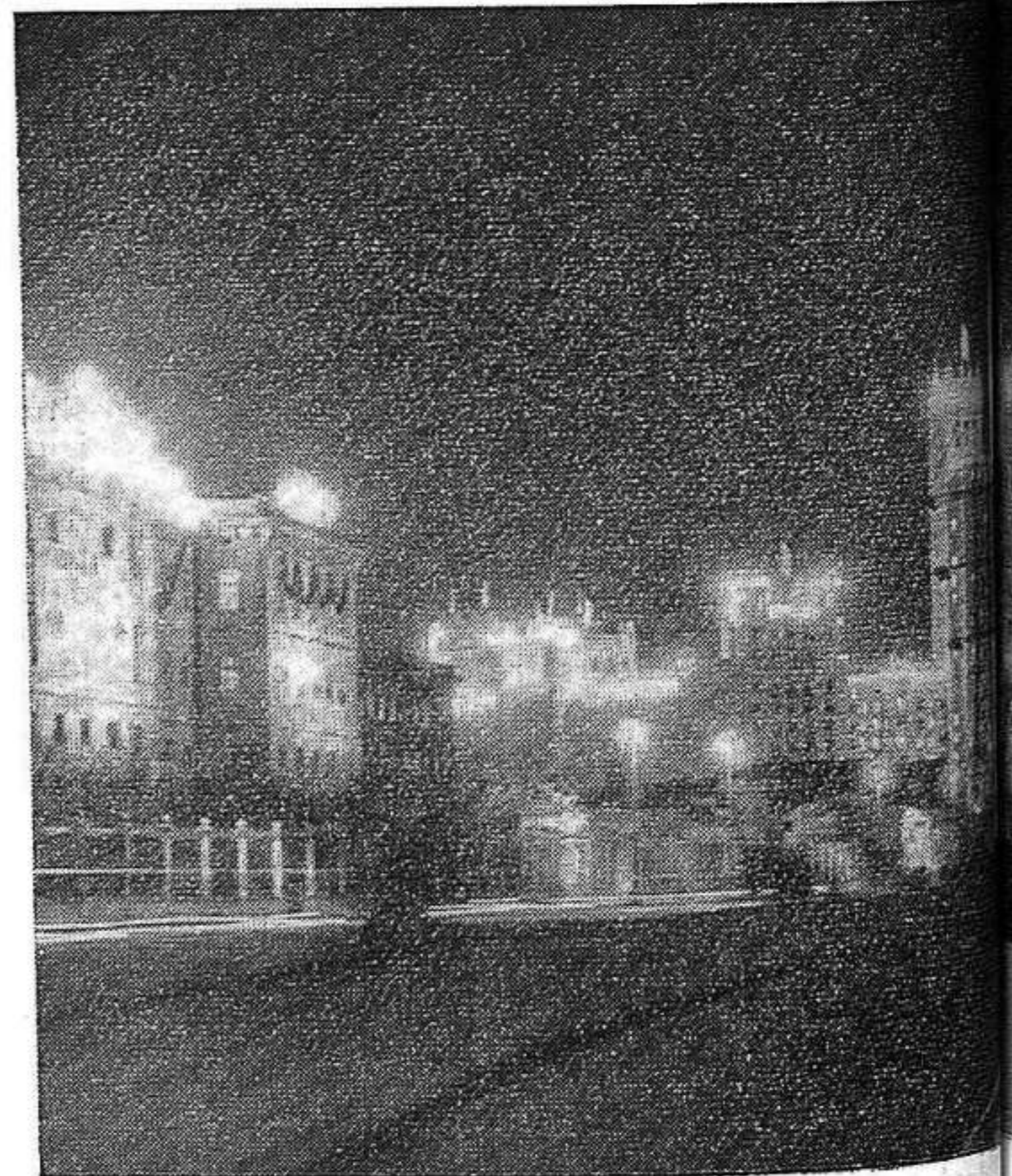
L'automatització avança a grans passos en la indústria soviètica. Les fàbriques de tractors i de maquinària agrícola seran equipades en 1960 amb més de dues-centes cadenes automàtiques. En la central hidro-elèctrica del Dnieper, nou turbines hidràuliques amb una potència total de 650,000 quilovats i altres mecanismes corresponents, són atesos per solament 6 treballadors en cada torn.

Paral·lelament amb l'automatització pròpiament dita, es desenvolupa la te-

ELS ESPECIALISTES, TRESOR SOCIETAT SOVIETICA

En començar el 1956 la Unió Soviètica comptava ja amb 5 milions d'especialistes treballant en totes les rames. D'ací al 1960 sortiran dels centres d'ensenyament superior i secundari especialitzat uns altres 4 milions de diplomats. Ja els mateixos estadistes dels països capitalistes més desenvolupats, compresos els dels Estats Units, reconeixen alarmats que es van quedant molt endarrera de la Unió Soviètica en quant a les promocions d'especialistes.

L'escola d'ensenyança general, amb cantera de futurs especialistes, engrandeix el nombre d'aules d'any en any d'una manera esbalaïdora. Durant el

MOSCU — Un

tècnica que
la distància de
El sistema
i altres in-
hidràuliques
que funcionen
treballadors de
des d'un
que centralitza
mecànica és uti-
lúrgia, en
el transport.
a la Unió
més gran del
nucli atòmic.
litzada per a
trunca-gels
produceix les
calculadores
el coet inter-
sputnik», la
a capdaven-
i la tècnica

DE LA

la U. R. S. S.
grup escolars
Per a haurem cons-
encabir quatre
és en aqueixa da-
fonamental la
segona en-
que va essent
la part. Tots els nois
de la tècnica estudiaran
als
escoles i Insti-
tutament per
dèries i adults que
seu treball com-
quensenyament so-
vevenció dels tre-

balladors. Durant el curs darrer, més de 50 milions de persones han estudiat a base dels diversos sistemes d'ensenyament.

El desenvolupament de la ciència i de la tècnica exigeix cada dia un més gran nombre d'enginyers, tècnics, físics, matemàtics, etc., altament qualificats, molts d'ells especialitzats en l'automatització i la telemecànica, en la radiotècnica i la radiolocalització,

MILLORAMENT CONTINU EL NIVELL DE VIDA

La llei suprema de l'activitat del Partit Comunista i del Govern soviètics és la sol·licitud incansable envers el poble, per l'elevació del seu nivell de vida. Els grandiosos plans de l'edificació econòmica i cultural tendeixen a incrementar constantment el benestar del poble soviètic, a satisfer les seves creixents demandes materials i espirituals.

Des del 1947 s'han produït a la Unió Soviètica importants rebaixes de preus. Actualment els preus dels articles d'ampli consum són dos i tres vegades més barats que en l'any citat. A l'oposat del que passa en els països capitalistes on els preus no cessen de pujar, en la Unió Soviètica i el altres països socialistes, els preus que havien pujat durant la guerra, s'han anat rebaixant periòdicament.

Els salaris, en canvi, s'han elevat a la Unió Soviètica. El salari real dels obrers i empleats, llur poder adquisitiu, ha pujat entre 1951 i 1955 en un 39 per cent. Fins al 1960 està previst un

MENJAR I VESTIR MILLOR, VIURE AMB MES CONFORT

Així, en la mesura que les noves màquines augmenten la productivitat i la quantitat de productes, augmenta

així com en l'aprofitament de l'energia atòmica amb fins pacífics. Les modernes màquines i els maquinismes complicats exigeixen obrers d'elevada cultura, desenrotllats intel·lectualment i amb vastos coneixements de la tècnica que ha de manejar. L'ensenyament soviètic té encarregada la missió de preparar tals obrers, tals tècnics i savis per a totes les rames del saber i de la producció.

altre augment del salari real d'un 30 per cent. A més, les pensions d'invalidesa i del retir obrer han estat grandement augmentades. Llur majoria representen del 65 al 75 per cent del salari. Els salaris dels obrers menys retribuïts han estat més elevats i se'ls ha eximit d'impostos.

En el curs d'enguany s'ha posat en vigor la jornada de sis hores pels miners i la de 7 hores pels treballs més pesats. Ha estat restablerta la jornada de 6 hores pels adolescents de 16 a 18 anys i de 4 hores pels que estudien en les escoles de llurs empreses. Des de l'any passat la jornada de treball de tots els obrers i empleats ha estat reduïda de dues hores els dissabtes i vigílies de festa. Ara s'està preparant l'establiment de la jornada de 7 hores en totes les empreses i en totes les rames de l'economia nacional.

Naturalment, totes les reduccions de la durada de les jornades de treball s'entenen sense cap disminució dels salaris.

el poder adquisitiu dels salaris i la preparació intel·lectual de tot el poble soviètic. Tot i reduint la durada de la jornada de treball augmenta la producció també dels articles de consum necessaris al benestar del poble. La Unió Soviètica produeix, per exemple, més sucre cristal·litzat que els Estats Units, França, Alemanya occidental i Holanda junts, tot i que la població d'aquests països és superior en un 60 per cent a la població de la U.R.S.S.

Els preus han tornat a rebaixar-se l'any passat. La població s'alimenta més, vesteix millor, viu més folgadament. Les dades estadístiques mostren que el consum de carn, de peix, de llet, d'ous, de mantega i d'altres productes de qualitat ha augmentat en comparació amb el període d'abans guerra en un 47 i fins a un 92 per cent segons els articles. Alguns articles es consumeixen avui fins en un 200 a 350 per cent més que abans del 1940.

La producció de teixits de cotó ha superat en 1955 la del 1950 en un 51 per cent, produint-se uns 6,000 milions de metres. Tan sols el combinat tèxtil de Taxkent en l'Uzbiequistan, produeix 700,000 metres diaris. La compra de teixits de llana en 1956 ha més que triplicat en relació amb el 1940. La venda de calçat de cuir ha més que doblat en el mateix període.

La producció de mobles i tapissaria, d'articles domèstics com màquines de rentar, neveres, aspiradors, etc., d'objectes per fins recreatius, instruments

de música, aparells de ràdio i televisió, toca-discos, etc... augmenta tots els anys amb un fort ritme. L'any 1956 s'han fabricat en la Unió Soviètica 23 milions de rellotges i més de 4 milions d'aparells receptors de ràdio i televisió.

Cada any es construeixen milions de noves cases d'habitació amb tot el confort modern: gas, quarto de bany, aigua calenta, calefacció central, ascensor, etc. Durant els anys de 1951-1956 les inversions de l'Estat per a la construcció de cases d'habitació han sumat uns 100,000 milions de rubles. De l'1956 al 1960 es construiran un doble de pisos urbans, exactament una superfície de 215 milions de metres quadrats. El pagament dels lloguers del pis no puja mai més d'un cinc per cent dels salaris.

LA DURADA MITJANA DE LA VIDA HA DOBLAT

No tot es pot expressar amb rubles, amb metres, amb peces o tones. El poble soviètic té a la seva disposició, gratuïtament, una immensa xarxa de policlíniques, dispensaris, hospitals, cases de maternitat, dotats dels més moderns avenços de la ciència i servits per milers de metges de totes especialitats.

El Partit Comunista i el Govern soviètics es desviuen per la salut del poble que gaudeix de vacances pagades i té a la seva disposició una gran xarxa de sanatoris i cases de repòs.

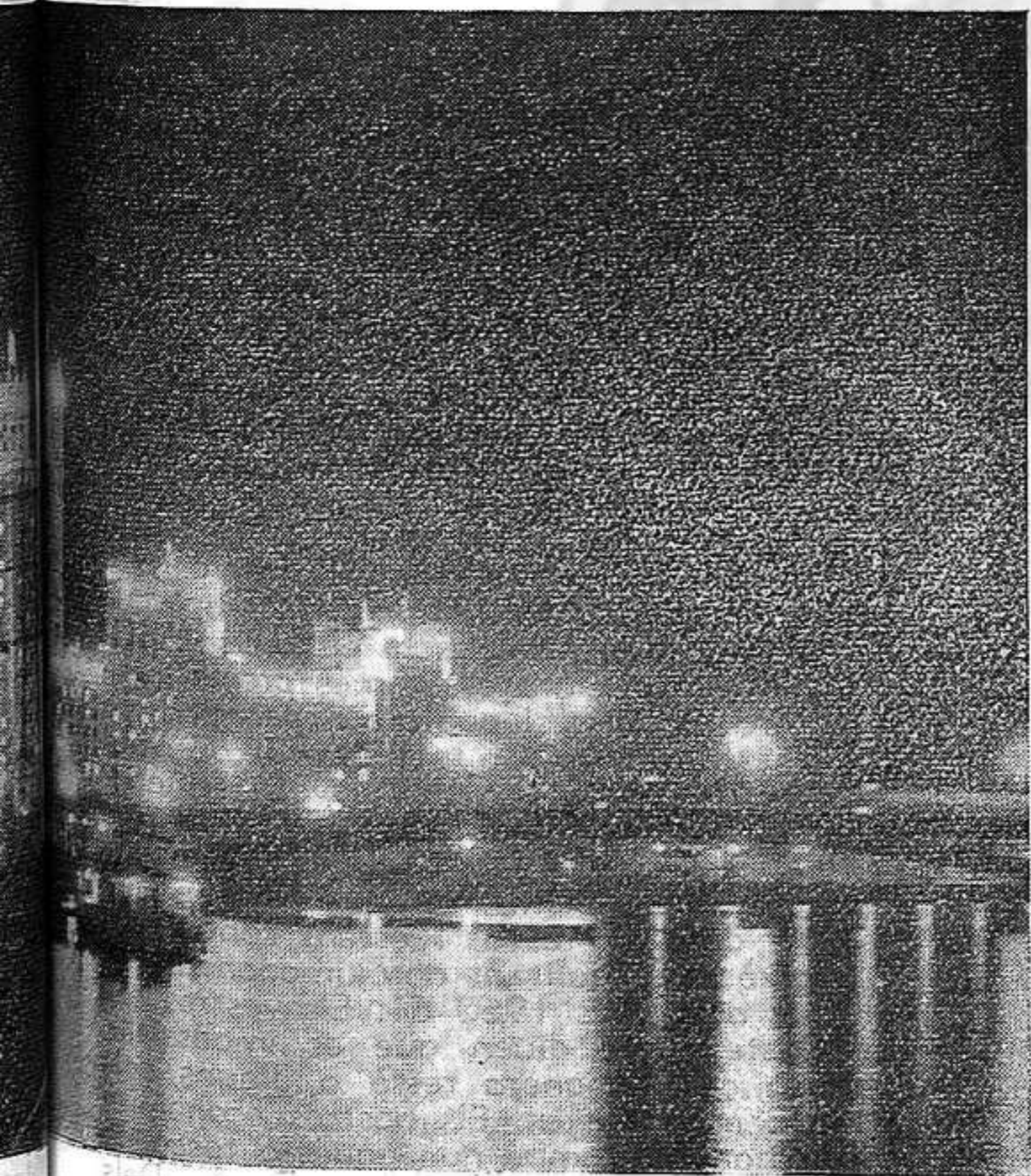
La joventut soviètica disposa d'estadis moderns i de sales d'esport en nombre suficient i amb tot el necessari, en els quals es formen els nombrosos atletes que tant destaquen en totes les competicions internacionals.

El poble compta amb palaus de cultura, clubs, teatres, cinemes, museus, per tal de satisfer tots els anhels artístics i culturals. Tot això és un complement important al creixent benestar i a la felicitat del poble soviètic. El resultat és que la duració mitjana de la vida de l'home, que en la Rússia tsarista era d'uns 32 anys, és actualment de 64 anys, és a dir, el doble.

Es així com les realitzacions en favor del poble per part del Poder soviètic, instal·lat ara fa 40 anys, han fet d'un país endarrerit la segona potència industrial del món i la primera per les seves realitzacions científiques culturals. El ritme de creixement promet de convertir-la aviat en la primera potència mundial en tots els ordres.

En posar fi a l'explotació de l'home per l'home, en posar els mitjans de producció en mans de l'Estat, és a dir, de tota la societat, la Unió Soviètica expandeix el benestar material i cultural a tot el poble soviètic. El resultat que ho resumeix es pot expressar amb la prolongació tan important de la vida de l'home, segons les xifres dites abans.

La generació soviètica viu doble temps que els homes que la precediren.

Una de la capital soviètica

La política soviètica de les nacionalitats

L'antiga Rússia tsarista fou fins l'any 1917 l'Estat europeu on l'opressió estatal i nacional damunt d'un conjunt de pobles i de races diferents era més brutal i despiadada. « Rússia, presó de pobles... » així era conegut l'imperi tsarista fins a la seva ensulsiada, ara fa quaranta anys.

A Vladimir Ilitx Lenin, artífex i cap del Partit i de la Revolució d'Octubre, correspon el mèrit essencial de la creació de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, en els primers anys de Poder Soviètic. Fou Lenin qui, basant-se en els principis de l'internacionalisme proletari i dels drets nacionals, va formular, establir les bases i donar vida a l'actual Unió de Repúbliques, com lliure associació de nacions iguals en drets i sobiranes. Sobre la base d'una conseqüent política socialista de les nacionalitats, leninista, l'Estat Soviètic ha reeixit a eliminar de soca i d'arrel el funest heretatge tsarista d'odis i de desconfiança recíproca que allunyava o enfrontava els pobles que formen la Unió, i ha creat la gran i indestructible amistat fraterna dels pobles de la URSS en la qual hi conviuen prop de seixanta Repúbliques federades, nacions, grups nacionals o nacionalistes.

La gran Revolució d'Octubre que va abatere el poder de la burgesia en aquell territori i feu saltar l'anella del sistema imperialista mundial, en alliberar els pobles de l'antiga Rússia posà fi a llur jou nacional secular i els menà cap a una veritable reneixença. Amb el règim soviètic totes les nacions i nacionalistes, àdhuc les més endarrerides, han accedit a la plena categoria nacional. Totes han adquirit llur autonomia, llur constitució, llur legislació, llur ple dret a l'ús de la llengua i cultura nacionals.

Un Estat burgès pot difícilment oferir a les diverses nacions o nacionalitats que el poden compondre una veritable igualtat de drets nacionals. La liquidació de l'opressió nacional és pràcticament impossible sota el règim capitalista o sota la dominació imperialista, car una de les bases d'aquesta opressió rau, justament, en la desigualtat racial o nacional, en les discriminacions, en les discordes i els odis mantinguts i excitats.

D'ençà de la constitució de la Unió, el Partit Comunista de la URSS ha proseguit i desenvolupat amb conseqüència aquesta política soviètica de les nacionalitats basada en els ensenyaments leninistes, en la pràctica de la construcció socialista de l'Estat multinacional. Un dels principis més importants d'aquesta política ha estat l'ajut fraternal a les repúbliques i nacions més endarrerides per a fer-les avançar decididament i alçar-les al nivell de les capdavanteres.

En aquests terrenys és particularment alliconador considerar el panorama actual de les repúbliques soviètiques orientals, que havien estat veritables colònies tsaristes com Uzbèquia, Geòrgia, Cazaquia, Armènia, Quirguízia, Turcmènia i Tadjiquia. Aquestes repúbliques soviètiques gaudeixen actualment d'una economia en ple floriment basada en un desenvolupament extraordinari de la indústria, absolutament inexistent abans del Poder Soviètic. N'hi ha prou en assenyalar que d'ençà de la Revolució d'Octubre la producció industrial en aquestes repúbliques s'ha multiplicat per 24, 33, 40 o fins 44 vegades, segons la república que sigui. Aquest desenvolupament extraordinari ha estat acompanyat d'una veritable revolució cultural que ha anat des de la liquidació de l'analfabetis-

me (acompanyat en molts casos de la creació de l'alfabet i la gramàtica nacionals) fins a la promoció en massa de tota mena de quadres dirigents: estatals, polítics, científics, intel·lectuals, sorgits dels rengles obrers i camperols, que han pres en llurs mans els destins nacionals d'aquestes Repúbliques i participen igualment en la direcció de la Unió de Repúbliques.

No és possible en unes línies evocar els aspectes diversos de la política soviètica de les nacionalitats que en un breu termini d'anys ha reeixit la transformació en nacions modernes, industrialitzades, culturalment desenvolupades d'aquells pobles endarrerits i esclavitzats pel tsarisme.

L'inestimable experiència soviètica que constitueix la creació i el desenvolupament d'aquesta gran unió fraternal de pobles, ha estat i és un exemple alliconador de primera magnitud per a tots els Estats i pobles que es troben actualment endegats en la via de la construcció socialista i liquiden en llurs Estats populars l'heretatge funest de l'opressió nacional, feudal o burgesa. La Xina Popular, Txecoslovaquia i altres democràcies populars, la República Federativa de Iugoslàvia, tots els països que marxen cap al socialisme s'han inspirat d'aquesta experiència per a donar solució als problemes nacionals que ells mateixos tenien plantejats.

El XX Congrés del P.C.U.S. ha pogut fer un balanç altament positiu del desenvolupament de la política nacional soviètica i ha cridat novament el Partit a vetllar per la gran amistat entre els pobles de la Unió, fonament immutable de la puixança

del règim d'Estat soviètic. En analitzar-ne les grandioses realitzacions, el XX Congrés no ha mancat tampoc d'examinar amb atenció tot allò que exigia desenvolupaments nous o modificacions, a la llum de la pràctica concreta d'aquests darrers anys, i de les necessitats i obligacions creades per l'impetuós creixement de les forces econòmiques soviètiques tant a les Repúbliques com al conjunt de l'Estat multinacional. En el pla polític i en el pla d'Estat diverses mesures han estat adoptades o són en preparació, l'exàmen detallat de les quals no pot ésser fet en aquestes ratlles; però sí que cal assenyalar que totes elles s'insereixen en el quadre general d'una àmplia descentralització administrativa i d'un ampli desenvolupament dels drets de les Repúbliques. És prou sabut que, darrerament, una gran quantitat d'empreses industrials que depenien dels òrgans centrals han passat sota la gestió directa dels organismes de les Repúbliques, les prerrogatives de les quals han estat considerablement ampliades, tant en el domini econòmic i administratiu com en el terreny legislatiu i cultural.

Pot dir-se que la política nacional soviètica, després de les històriques realitzacions aconseguïdes es troba ara en un nou període de desenvolupament. La justesa i l'èxit d'aquesta política tenen com base ideològica la ferma unió de l'internacionalisme proletari i del patriotisme socialista, que es la garantia del ple floriment de les nacionalitats de la Unió i de la cohesió de tots els pobles que la formen, de llur gran amistat.

En un breu termini la URSS atraparà els EE.UU. en la producció de llet, mantega i carn per habitant

El poble soviètic té plantejada la tasca d'atrapar en un breu termini als EE.UU. en la producció de carn, de llet i de mantega per habitant.

Comentant aquesta important qüestió en una entrevista concedida a la Televisió nordamericana el passat mes de maig d'enguany, el camarada Jruxtxev, contestant a unes de les preguntes dels corresponents nordamericans s'hi referí amb els següents termes:

—«Gairebé ningú en el Occident no tenia fe en les nostres mesures quan ens varem afanyar en la realització dels nostres quinquenats; s'ens considerava com somnia-truites.

«Però han passat 40 anys i hem augmentat la nostra producció industrial de 30 vegades. Hem depassat Gran Bretanya, França, Alemanya i ocupem ara el segon lloc després del més important país capitalista que són els EE.UU. Estem ara molt a prop de la solució de la tasca fonamental que consisteix en atrapar els països capitalistes més avançats en la producció de mercaderies per habitant.

«En primer lloc, nosaltres considerem que les condicions han madurat per tal de resoldre d'una forma concreta la tasca d'atrapar els EE.UU. en la producció dels pro-

ductes lleters i de la carn. Per a la producció de la llet i de la mantega per habitant atraparem els EE.UU. durant l'any proper, el 1958. Enguany, estarem sensiblement al nivell dels Estats Units en quant al volum de la producció de llet i de mantega, es a dir que en produïrem tant com en produeixen els EE.UU. Però com la nostra població és més elevada que la dels EE.UU., ens caldrà encara un any per a igualar-los en la producció per habitant. És per això que jo prenc encara l'any 1958.

«En allò que pertoca a la carn, és més complicat, veritablement. Heus ací perquè per a la carn ens proposem els anys 1960-61. No puc per ara ésser més precís, perquè serà el país, el poble qui decidirà. La tasca està plantejada pel Comitè Central del Partit Comunista i el govern soviètic, i és el país, és a dir els col·laboradors, els obrers, les obreres, els enginyers, els zootècnics, els agrònoms, els que tindran que reordre aquesta tasca, i estem convençuts que això serà realitzat aproximadament en el curs dels anys 1960-61. Els vostres especialistes, que diuen que és impossible, fan en certa manera ressò a alguns dels nostres economistes. Els nostres economistes m'han dit també que aquesta tasca no podrà ésser resolta abans del 1975. Dels nostres profetes i dels vostres en en riurem, però de tates formes aquesta tasca serà resolta.»

Les ensenyances leninistes sobre el treball del partit en el sindicats reaccionaris

Enguany commemorem els 40 anys de la Revolució d'Octubre, que va enderrocar en la vella Rússia tsarista el poder dels terratinents i capitalistes i, sota la direcció del Partit de Lenin, va instaurar un nou règim liquidant l'explocació de l'home per l'home i avançant ja en la construcció de la societat comunista.

Aquest fet, d'un extraordinari abast internacional, ha esdevingut possible únicament perquè l'acció de la classe obrera, dels pagesos i capes progressives del poble rus ha estat guiada per la teoria marxista-leninista.

Lenin, en escriure en 1920 «La malaltia infantil de l'esquerrisme» en el comunisme» i transmetre al moviment comunista internacional la teoria i la pràctica dels bolxevics en el període de la preparació de la Revolució d'Octubre, diu: «...que és obligatori aprendre a actuar en es parlaments més reaccionaris, en les organitzacions sindicals, les cooperatives, les mutualitats i altres organitzacions semblants per més reaccionàries que siguin».

Lenin es refereix al període de la més ferotge reacció tsarista, que va des de la derrota de la revolució del 1905 al 1910, així com als anys d'ascens del moviment de masses, del 1910 al 1917.

L'experiència dels anys de treball del P.S.U. sota el règim del general Franco prova una vegada més la justesa del plantejament leninista.

Amb la derrota de les forces republicanes en 1939, el general Franco va imposar a tota Espanya un règim de terror.

Els partits polítics burgesos que defensaven la República van ésser declarats il·legals, els partits polítics i els sindicats de la classe obrera foren llançats a la més dura clandestinitat. Els seus dirigents, homes, dones i joves que durant molts anys havien ocupat llocs de responsabilitat en aqueixes organitzacions i no es van poder exilar van ésser afusellats i empresonats. Uns altres, perseguits, van haver de replegar-se i viure amagats per a defugir l'etapa més ferotge del terror franquista.

La guerra civil va ocasionar més d'un milió de morts i una bona part d'ells eren homes de fermes conviccions antifeixistes que s'incorporaren tot seguit al front. A l'entorn de 500.000 espanyols es van veure obligats a emigrar i, entre ells, milers i milers de quadres principals de totes les organitzacions obreres polítiques i sindicals.

Tots ells eren homes que, a les fàbriques, districtes, pobles i ciutats i en el pla nacional, havien adquirit una experiència en la difícil missió d'orientar la classe obrera en la lluita per les seves reivindicacions, per un millor nivell de vida, per la llibertat i la democràcia.

Una de les conseqüències de la pèrdua de la guerra per part de les forces republicanes, ha estat que la classe obrera va pagar un immens tribut amb la sang dels homes i dones més experimentats en l'art de dirigir-la. Això va significar un cop molt dur per la classe obrera, per totes les forces progressives del nostre país.

El règim franquista triomfant va poder assassinar i perseguir. Però no va poder aturar el desenrotllament de les lleis de la societat.

A Espanya s'ha produït un cert desenrotllament del capitalisme. S'han portat a cap ampliacions d'indústries i se n'han muntat de noves. Això, acompanyat d'una situació econòmica difícil entre les masses pageses, ha portat en conseqüència la pre-

Per Josep ROMAN

sència d'una quantitat important de mà d'obra d'origen pagès, endarrerida socialment i política, en els llocs de concentració obrera com Catalunya i Euscadi. A la classe obrera s'ha incorporat una nova generació orfe de nocions sobre les organitzacions sindicals de classe i sobre els partits polítics de la classe obrera.

Es evident que aquests canvis sensibles en la composició de la classe obrera havien d'afectar seriosament el grau qualitatiu de la seva consciència de classe. Es pot dir que la classe obrera d'arreu d'Espanya en el període 1939-1951 no era pas, en quant a la seva combativitat i experiència política i d'organització, la mateixa classe obrera del període 1931-1939.

En aquesta situació objectiva, al P.S.U., partit de la classe obrera, la classe que més ha sofert sota el domini franquista, se li plantejava com un aspecte fonamental de la seva missió, la tasca enorme d'elevat la consciència revolucionària, de classe, de la classe obrera de Catalunya.

Sense la realització d'aquesta gran missió no era possible que la classe obrera s'unís i es mobilités en la lluita per les seves reivindicacions econòmiques, no era possible preveure que la classe obrera jugués el paper polític i dirigent que li correspon en la lluita de tot el poble per enderrocar la dictadura del general Franco.

Com havia de complir el P.S.U. aquesta missió? On havíem d'actuar els comunistes catalans per poder realitzar aquesta tasca, naturalment plena de perills i dificultats? En les condicions de plena il·legalitat que el franquisme va crear per totes les organitzacions democràtiques del país, aqueixa missió només es podia realitzar utilitzant totes les possibilitats legals per minces que fossin, anant a actuar allí on els treballadors estaven organitzats encara que obligatòriament, és a dir, en els sindicats reaccionaris que el franquisme va crear: la CNS.

Aquesta orientació del Partit Comunista d'Espanya i del Partit Socialista Unificat de Catalunya s'inspirà en la idea de Lenin que, responant a la qüestió: «han d'actuar els revolucionaris en els sindicats reaccionaris?» diu: «No actuar en el si dels sindicats reaccionaris (en el nostre cas la Central Nacional Sindicalista) significa abandonar les masses obreres insuficientment desenrotllades o endarrerides a la influència dels líders reaccionaris, dels agents de la burgesia (en el nostre cas els jerarques franquistes de la CNS), dels obrers aristòcrates u obrers aburguesats». («La malaltia infantil de l'esquerrisme» en el comunisme).

La vida ha confirmat a Espanya i a Catalunya aqueixa orientació leninista que els bolxevics russos van saber aplicar a les condicions de la Rússia tsarista i que tant van contribuir a preparar el camí de la Revolució d'Octubre. El resultat de la nostra experiència són molt positius i al·liconadors.

Les protestes i accions parcials de la classe obrera per llurs reivindicacions es produeixen a milers. En el III Congrés de la CNS es van adoptar reivindicacions com les d'un salari mínim vital i mòbil, a treball igual salari igual, subsidi d'atur forçós i s'han recollit en els llocs de treball milers de signatures exigint la seva aplicació. L'elecció de milers d'enllaços sindicals i també de membres dels Jurats d'Empresa i de Juntres Socials fidels lluita-

dors per les reivindicacions de la classe obrera, són fets d'una importància política enorme.

Les vagues i accions dels obrers de Catalunya i d'arreu d'Espanya, principalment del Primer de Maig del 1947 a Euscadi, de març del 1951 a Barcelona, els moviments del 1955 i 1956 que van obligar el Govern del general Franco a decretar dos augmentos de salaris en 1956 i l'activitat de la classe obrera que estigué a la base de la gran acció del boicot dels transports de Barcelona, Madrid i altres ciutats, mostren el magnífic redreçament de la classe obrera d'arreu d'Espanya, l'augment de la seva consciència de classe, una presa de consciència de la seva força i això, sense cap dubte, fa que jugui el paper dirigent de totes les forces d'oposició a la dictadura del general Franco.

Com s'ha realitzat aquesta formidable activitat? Doncs, orientant els treballadors a portar llurs protestes i reclamacions a la CNS, a la Magistratura del Treball; mobilitzant enllaços sindicals, membres dels Jurats d'Empresa i de les Juntres Socials i en certs casos llurs Presidents; fent participar en les protestes funcionaris modestos de la CNS, certs advocats assessors dels sindicats que simpatitzen amb la justesa de les reclamacions obreres. Es a dir, utilitzant aquestes i altres possibilitats legals, mobilitzant els treballadors a les fàbriques, creant el clima de protesta en el lloc de treball com una de les principals activitats de l'organització del Partit, dels nostres simpatitzants i altres obrers revolucionaris, fent que la protesta sigui obra de tots els treballadors o de llur majoria no solament de grups més o menys reduïts.

Malgrat aquestes experiències, encara hi ha camarades joves i també vells militants que pregunten: perquè s'ha d'anar als sindicats de la CNS? Aquixa pregunta és comprensible si tenim compte que el Partit actua en rigorosa clandestinitat.

A la llum dels resultats assolits, el Partit pot respondre que cal treballar en els sindicats de la CNS perquè així ho exigeixen les condicions objectives que es venen donant entre la classe obrera com a conseqüència d'haver perdut la guerra en 1939.

La nostra activitat en el si dels sindicats de la CNS està orientada a elevar al consciència revolucionària de la classe obrera, a ajudar que es destaquin mitjançant la lluita reivindicativa els nous quadres dirigents que han d'ocupar, i avui ocupen ja en bona part, els llocs d'homes experimentats que li manquen per les raons explicades. Amb aquesta acció es contribueix a formular les reivindicacions més sentides de la classe obrera: salari mínim vital amb escala mòbil i altres i a elevar la seva lluita per la democratització dels sindicats, per la llibertat i la democràcia per a tots els pobles d'Espanya.

La nostra activitat en els sindicats de la CNS és necessària perquè la descomposició del règim franquista repercuteix en ells i avui hi veiem actuar en formes diferents, a més dels jerarques franquistes, grups demo-cristians recolzats per Acció Catòlica i certes ierarquies de l'Església, grups i antics afiliats a la CNT i també els falangistes dissidents.

Cadascun d'ells té els seus objectius particulars i busca el tenir la classe obrera sota llur influència que, en definitiva és la influència de la burgesia, però això els obliga tanmateix a ocupar-se de les reivindicacions econòmiques de la classe obrera

(passa a la pag. 12)

La cultura d'Espanya a la Unió Soviètica

En commemorar el 40 aniversari de la Revolució d'Octubre, el P.S.U. de Catalunya lluitarà per assimilar cada dia millor les ensenyances que el gran Lenin ha donat a tot el moviment comunista internacional.

Les distintes manifestacions de la cultura espanyola ocupen en la Unió Soviètica un lloc molt destacat. I no és solament en els cercles de Kellin i Usin, de Sabin i Tiniànova i altres molts hispanistes que es dedica una bona part de llurs activitats a l'estudi de la literatura i de l'art espanyols i a llur popularització. Grans masses del poble soviètic mostren llur admiració i estima per la cultura espanyola.

En el repertori dels teatres soviètics tenen un lloc permanent obres de Lope de Vega, de Calderon, de Moreto. Hi ha hagut setmanes que solament en els teatres de Moscú s'han representat més obres dels clàssics espanyols que en tot un any en la pròpia Espanya. « El maestro de danzar », « La dama duende », « La moza del càntaro », « El parecido en la corte », « No hay burlas con el amor » són obres sempre aplaudides amb entusiasme pel públic soviètic que omplena el teatre en cada cas.

El nom d'Angel Guimerà amb la seva eterna « Terra Baixa » figura en el repertori del teatre Romen de Moscú. « Bodas de sangre » i « La zapatera prodigiosa » de Garcia Lorca són representades molt sovint.

Inspirant-se en l'obra cimera de Lope de Vega, « Fuenteovejuna », el Teatre de Ballet de Leningrad i el Stalinnavski i el Niemerovix-Danxenko, de Moscú, han muntat dos magnífics ballets amb la col·laboració de músics soviètics de tant de renom com Glier, que tenen gran èxit. El primer d'ells dit « Laurencia » ha estat filmat i les grans masses del poble soviètic l'han pogut admirar en el cinema i la televisió. Així han fet també amb « El maestro de danzar ».

Pel que fa a l'estima per Cervantes, cal remuntar els temps del gran cantant Xalipine, ben conegut del públic de Barcelona de llavors, el qual va encarnar el paper de Don Quixot. En l'actualitat es representa molt sovint en el Gran Teatre de Moscú un ballet de gran espectacle basat en l'esmentada novel·la immortal.

Recentement el gran actor soviètic, Txerkassov, ha encarnat en la pantalla el paper de Don Quixot en una pel·lícula, que tota la crítica mundial, compresa la crítica espanyola, considera la millor adaptació feta fins ara en la pantalla de la primera novel·la de la literatura espanyola.

La grandiosa obra de Cervantes és coneguda per grans masses del poble soviètic. Periòdicament se'n fan noves edicions que s'esgoten de seguida. Algunes d'aquestes edicions són de gran luxe, com l'edició recent meravellosament il·lustrada pels coneguts artistes « Kuprinitzev ». Junt amb el Quixot es troben en les estanteries de les grans biblioteques i en moltes biblioteques particulars obres de Lope, de Calderon, de Galdós, de Blasco Ibañez, de Garcia Lorca i de molts altres autors espanyols. Una edició de les obres completes de Lope de Vega es va esgotar en pocs dies.

En les escoles i en els centres d'ensenyament superior s'estudia la literatura espanyola. En els Instituts d'idiomes i en moltes escoles s'estudia el castellà. Per a facilitar aquest estudi s'han editat manuals i antologies en les que figuren troços escollits dels millors autors.

Acurades reproduccions i edicions nombroses de gravats donen a conèixer al poble soviètic els millors pintors espanyols.

Ribera, El Greco, Velasquez, Goya, sobretot aquest últim al qual s'han dedicat diversos volums, són d'una àmplia popularitat.

El gran Pau Casals és objecte d'una admiració extraordinària en els medis musicals soviètics. Les seves obres i execucions són matèria d'estudi per als del Conservatori i Escoles de música.

El poble soviètic estima profundament la música espanyola, sobretot, la inspirada en motius populars.

En els concerts, en la ràdio, és molt freqüent de sentir junt amb « Caprici Espanyol » de Rimski-Korsakov, o bé la « Jota Aragonesa » de Glinka, melodies de Falla, de Granados, d'Albèniz i de molts altres músics espanyols.

Aquests són a grans trets algunes de les manifestacions d'estima del soviètics per la cultura espanyola.

El Govern de la U.R.S.S. inculca i estimula el coneixement i l'estima de les cultures nacionals de tots els països, desenrotllant així el sentiment d'amistat i les idees de convivència i de pau amb tots els pobles.

(ve de la pag. 3)

obres fundadors i en el qual ingressaren nombrosos quadres cenetistes, trentistes, nacionalistes i altres.

Així ha seguit el proletariat de Catalunya un procés de formació vers la creació del seu propi Partit, partit revolucionari i de classe. Com es diu en les tesis aprovades pel Primer Congrés del P.S.U. :

«L'exemple i el prestigi internacional del primer Estat socialista del món, fundat per Lenin i el Partit bolxevic, el prestigi de la III Internacional i la influència del Partit Comunista d'Espanya entre el proletariat català, convenceren els militants dels quatre partits fundadors de la justesa dels principis marxistes-leninistes i, recolzant en ells, es va donar vida al P.S.U. de Catalunya».

Amb el seu Partit, el proletariat català ha superat la ideologia i la tàctica anarcosindicalistes que, tot i reconeixent el tremp combatent i l'esperit de sacrifici dels companys anarquistes, es van demostrar ineficients per a dirigir la classe obrera i el poble en la revolució democràtica espanyola. Avui és el P.S.U. el que dirigeix fonamentalment la lluita del proletariat i de les masses populars de Catalunya i ho fa actuant fraternalment i increbntablement unit amb el Partit Comunista d'Espanya.

En commemorar enguany el 40 aniversari, la gran Revolució Socialista exerceix entre el proletariat i el poble de Catalunya més influència encara. Car avui ja no és solament una esperança: és una realitat esplendorosa de benestar econòmic, de cultura i de llibertat d'homes i pobles que només els cecs d'ulls o d'eteniment i els enemics esbojarrats poden negar.

I si tots els treballadors del món saluden amb joia aquest 40 aniversari, els treballadors i els pobles hispànics ha faran amb doble entusiasme, puix que a l'admiració que senten per la gran revolució que ha obert els camins del socialisme a la humanitat s'hi afegeix l'agraïment per el desinteressat ajut que el poble soviètic va prestar i presta a la justa causa del poble espanyol i a la seva lluita per la pau i la democràcia.

Missatge dels joves espanyols que assistiren al Festival mundial de la Joventut celebrat a Moscú

Joves de tot el món s'han reunit a Moscú del 28 de juliol al 11 d'agost en el VI Festival Mundial de la Joventut. 131 banteres i un sol llenguatge: l'amistat.

Durant quinze dies s'han celebrat entres, seminaris, reunions professionals, actes esportius, s'han escolat els cants i s'han aplaudit les dances de tots els pobles. Dues paraules russes, pronunciades amb els accents més variats, ho han colorejat tot: **mir** i **drujva**, Pau i Amistat. Hem vist com aquestes dues paraules han pres un contingut viu i entranyable, molt lluny de tota buidor formalista, i com ha vibrat llur ressò en l'ànima de 35,000 noies i noies.

Un nombrós grup d'espanyols ha representat la joventut de la nostra pàtria. Associacions culturals i artístiques sol·licitaren al Govern espanyol, sense èxit, l'autorització necessària per a participar en el Festival. Però les dificultats de tota mena no han impedit que obrers, pagesos, estudiants, joves de totes les idees i creances, joves els pares dels quals es trobaren enfrontat en la funesta guerra civil, hagin demostrat com la convivència entre tots els espanyols és possible per damunt de totes les diferències ideològiques, polítiques i religioses.

Tots hem sentit profundament que la pau, l'amistat, el diàleg entre els homes són valors permanents; tots ens hem proposat de lluitar per a que aquests sentiments facin possible l'Espanya que volem.

El calor i la simpatia amb què el poble soviètic ha acollit tots els delegats ha posat de relleu els seus profunds desigs de pau. Ningú no ha estat insensible a la divisa del Festival. Tots els joves del món s'han donat la mà i han estrenyut la del poble moscovita.

La nostra delegació ha tingut contactes amb joves americans, marroquís, escocesos, soviètics, etc...; joves, en fi, de tot el món ens han exposat llurs problemes i nosaltres els hem parlat dels nostres. Una comprensió total ha demostrat que els objectius de la joventut són comuns, allunyar la guerra, posar els fonaments d'una convivència amistosa dels pobles.

Aquesta idea de la necessària vida en cornú avança també entre tots els espanyols. I nosaltres, els joves que hem participat en el Festival, hem vist en aquest clima de llibertat la importància del diàleg. Aquest entorn ens inspira un missatge d'amistat i el desig d'acabar amb els obstacles que s'oposen a la convivència entre els espanyols i d'eliminar així les discriminacions que impedeixen l'establiment de llaços amb tots els països, basats en el respecte mutu.

Aquesta és la tasca magnífica que ens espera a tots els joves espanyols. Estrenyem les nostres mans i les de tots els joves del món. Que la pau i l'amistat ens condueixin cap a un esdevenidor democràtic i pròsper.

La delegació espanyola al VI Festival Mundial de la joventut i dels estudiants per la pau i l'amistat.

Moscú, 12 d'agost del 1957.

La ciència a la Unió Soviètica

La Revolució Socialista d'Octubre de l'any 1917 inicià la transformació revolucionària i radical de la fessomia social de tota la humanitat.

Malgrat el curt període transcorregut, malgrat les dificultats i els entrebancs, les transformacions aconseguides són considerables. Aquestes transformacions han estat possibles perquè el nou Estat socialista es guia per la teoria marxista-leninista, única teoria que dona una concepció científica del món; teoria fonamentada en lleis objectives independents de la voluntat dels homes.

El marxisme-leninisme ensenya, però, com, coneixent les esmentades lleis, l'home en pot frenar o estimular l'acció. Ensenya també que la societat és una unitat dialèctica en constant moviment i que el moviment està condicionat per la superació, mitjançant la lluita, de les contradiccions internes inherents a cada fenomen; ensenya com totes les coses tenen costats positius i negatius, com cal distingir-los i lluitar per a eliminar el negatiu i estimular el positiu.

La societat socialista, lliure de classes explotadores, està vitalment interessada en estimular l'acció de les lleis que impulsen el progrés social, en eliminar tots els elements negatius que el frenen. En la societat de classes antagòniques, basada en l'exploatació de l'home per l'home, la classe explotadora està interessada en frenar l'acció d'aqueixes lleis sempre que entren en conflicte amb els seus interessos particulars.

En enderrocar el tsarisme i prendre el Poder polític, els comunistes russos heredaren una societat que arrossegava un retard secular; la fam, la misèria i les epidèmies delmaven constantment la societat; era urgentíssim després d'haver eliminat la contradicció fonamental i irreconciliable —l'Estat tsarista—, liquidar les múltiples conseqüències negatives que va engendrar; acabar amb l'analfabetisme i l'endarreriment cultural, desterrar la fam i les epidèmies, organitzar la producció, reforçar la capacitat defensiva del nou Estat socialista, odiat a mort pels Estats capitalistes.

La ciència havia de tenir un paper determinant en la realització d'aquestes tasques.

*
**

El progrés de la ciència i de la tècnica està determinat per les necessitats de la producció. Les necessitats creixents de la societat exigeixen la multiplicació de les forces productives, el perfeccionament constant dels instruments de producció i l'augment dels mitjans de subsistència. Ara bé, en les formacions socials pre-socialistes, la ciència i la tècnica no han donat, ni de molt, a la societat els fruits que llur grau de perfeccionament els permetia de donar.

Les societats de classes antagòniques, llevat curts períodes de llur existència, frenen en major o menor grau l'aplicació dels avanços científics i tècnics a la producció. Això succeeix perquè la classe explotadora té en propietat les matèries primeres i els instruments de producció, perquè controla els investigadors científics i els tècnics, perquè té el monopoli de la mà d'obra. Aquesta situació de privilegi econòmic està sostinguda per la superestructura de l'Estat, que està també al servei dels explotadors. Tota la vida de la societat està supeditada a satisfer les exigències i l'afany de beneficis de la classe explotadora. La ciència no en pot ésser una excepció. Unicament la societat socialista dona a

Per Josep BONIFACI

la ciència i a la cultura totes les possibilitats del més ampli floriment.

La llei econòmica fonamental de la societat socialista exigeix la satisfacció al màxim possible de les necessitats materials i culturals en constant creixement de tota la població, mitjançant el desenvolupament i el perfeccionament ininterromputs de la producció social, sobre la base de la tècnica més perfeccionada. Per aconseguir-ho és indispensable impulsar contínuament la ciència i la tècnica, despertar i estimular la capacitat creadora de tota la societat, fer de manera que el treball i la cultura siguin atribuïts de tothom.

Si en la societat capitalista, per a satisfer les necessitats, luxes i vicis dels explotadors n'hi ha prou amb que la cultura sigui patrimoni d'una minoria, en la societat socialista no basta. Per primera vegada es tracta de satisfer al màxim les necessitats materials i culturals de tota la societat. La solució d'aquest problema reclama l'esforç de tots.

En la societat socialista la ciència deixa d'ésser esclava del capital; abandona els claustres de l'Acadèmia; s'endinza en les entranyes del poble i en xrucla sava rejuvenidora; es despulla dels hàbits senyorials i es vesteix amb la roba de l'obrer; treballa i crea a la fàbrica i a la granja, a la mina i al camp; la teoria i la pràctica agermanades acceleren el progrés social. La Ciència és en la societat socialista: democràtica, popular, social. Les profètiques paraules de Marx sobre la fusió de la ciència amb el treball són en la Unió Soviètica una realitat viva i prometedora.

Sobre els investigadors científics del camp imperialista pesa com una llosa la tragèdia de veure's obligats a vendre als monopolis els fruits de llur treball, a treballar en la creació d'armes de destrucció massiva destinades a una nova guerra mundial. La no sotmissió política a les exigències del que paga pot determinar la pèrdua del treball i fins la persecució governativa i judicial. Recordi's en aquest sentit l'ocorregut als savis Joliot-Curie i Pauling.

L'escriptor americà John Steinbeck ha declarat a la revista «Saturday-Review» que el seu país és «un dels pocs del món on els grans homes, els savis, els eminents i més notables, són indesitjables».

La Unió Soviètica dona als savis tots els elements que facilitin la màxima expansió de llur capacitat de creació. El savi soviètic sap que el fruit del seu treball es tradueix tot seguit en béns socials; sap que fins i tot si la necessitat de protegir la societat socialista exigeix la creació d'armes modernes, la seva aportació té un alt sentit humanitari i social perquè contribueix a salvaguardar la vida i el treball pacífic de tots els pobles del món.

L'humanisme socialista no tolera activitats científiques i culturals contràries als interessos dels treballadors.

La Unió Soviètica marxa cap a la societat comunista. La societat comunista no és concebible sense l'abundància de béns materials, sense un alt nivell de desenvolupament de la ciència i de la tècnica per tal de poder aplicar a les relacions socials la fórmula: «de cadascú segons la capacitat, a cadascú segons la necessitat». En conseqüència la planificació de l'expansió econòmica, de la investigació científica i de l'elevació cultural de tota la societat és una necessitat objectiva. L'experiència dels plans quinquennals en la Unió Soviètica en són una demostració inequívoca. Actualment, però, quan la Unió Soviè-

tica ha aconseguit un alt grau de mecanització dels processos de producció i aplica acceleradament l'automatització, quan ha creat milions de quadres tècnics i científics, la planificació adquireix particular importància. La combinació en la producció de la màxima utilització de la tècnica més moderna amb el màxim aprofitament de la capacitat creadora de científics i tècnics i de l'elevat nivell cultural i tècnic de tots els treballadors, ha d'influir considerablement en el ritme i el volum de la producció social.

Així veiem com la productivitat del treball augmenta en la Unió Soviètica mentre la força humana de treball consumida en la producció disminueix. La generalització de la mecanització i de l'automatització, junt amb el perfeccionament del procés de producció, permet d'anar eliminant els treballs penosos i de reduir la jornada de treball. En les previsions actuals del desenvolupament econòmic hi ha la d'augmentar en breu termini la productivitat del treball en un 52 per cent, mentre al mateix temps la jornada de treball passarà de 8 a 7 hores i, en els treballs penosos, a 6 hores.

La Revolució Socialista d'Octubre fou la premissa indispensable a la Revolució Cultural portada a terme a la Unió Soviètica. El fet, doncs, no ha estat casual, sinó que s'ha produït perquè el marxisme-leninisme considera la revolució cultural com una part substancial de la revolució socialista. La Revolució Cultural fou dirigida pel Partit Comunista i l'Estat soviètic amb la participació activa de les masses treballadores. Un dels resultats més destacats i primerencs de la col·laboració de les masses en la revolució va ésser que en vint anys, des del 1920 al 1940, més de 50 milions d'adults analfabets de la immensa Rússia aprengueren a llegir i escriure.

La forma nacional de la cultura ha jugat un paper primordial en el despertar cultural i en el floriment de la ciència i de la tècnica en les Repúbliques soviètiques centro-asàtiques. L'obligatorietat de la primera i de la segona ensenyances en la llengua materna ha estat una de les forces motrius per a la creació en terminis molt curts de cultures nacionals d'avantguarda en nacions que es trobaven en un retard cultural milenari a la vetlla de la gran Revolució.

La ciència i la tècnica segueixen avançant en la Unió Soviètica a passos de gegant. Prop de 50 milions de persones cursaren estudis sistemàtics l'any 1956; el batxillerat elemental obligatori en tota la Unió Soviètica des de fa anys, va ésser substituït progressivament pel superior. Efectivament, implantat ja aquests darrers anys en les capitals de les Repúbliques Federades i en els grans centres industrials, enguany el batxillerat superior ha esdevingut obligatori en tot l'immens territori de la Federació de Repúbliques Soviètiques Socialistes Russes poblat per prop de 110 milions de persones. Paral·lelament amb el segon ensenyament obligatori es generalitza la formació politècnica de la joventut escolar.

Aquesta joventut en nombre de milions amb segon ensenyament complet i amb coneixements politècnics omplirà les aules i laboratoris de les escoles superiors i anirà a la producció amb l'impuls de la joventut, amb coneixements teòrics inusuals fins ara en els treballadors manuals i amb una pràctica avançada de la utilització de les màquines més modernes.

La Unió Soviètica ha pogut aconseguir progressos científics i tècnics que meravellen el món, entre els quals el satèl·lit

(passa a la pag. 12)

LA UNIO SOVIETICA I LA DEFENSA DE LA PAU MUNDIAL

El satèl·lit artificial marca un gran salt de qualitat en la ciència a un capgirament enorme en les concepcions de la estratègia militar.

Tal com ha declarat el Secretari General del Partit Comunista de la Unió Soviètica, camarada Jruxtxev, « hem entrat en una època en què els avions de caça i de bombarder són bons per a posar-los en un museu, puix que els coets són més eficaços ».

La concepció nord-americana consistia en poder destruir la Unió Soviètica des de bases militars establertes a Anglaterra, França, Alemanya occidental, Espanya i altres països capitalistes, atreient sobre aquests els danys de la rèplica i sense que cap bomba no caigués sobre el territori dels Estats Units.

Això ha estat capgirat ja quan la U.R.S.S. anuncia haver resolt amb èxit l'empleu del coet intercontinental, però els imperialistes no ho volien creure i, sobretot, no volien que els pobles ho poguessin creure.

Ara, el satèl·lit dona voltes a l'entorn de la terra, és visible àdhuc a l'ull nu si acompanya el temps i milions de persones han sentit per ràdio el seu bip... bip... bip Ara, ningú, els imperialistes tampoc, no pot dubtar que la U.R.S.S. posseix el coet intercontinental.

Si els primers en posseir un tal coet i en llançar el satèl·lit haguessin estat els yanquis, la propaganda de guerra i les amenaces d'agressió estremirien el món i la guerra potser ja hauria esclatat.

En canvi, llur realització per la Unió Soviètica serveix la causa de la pau, frena l'agressivitat dels gàngsters internacionals. El socialisme és pacífic per naturalesa i les seves realitzacions, en el que tenen de militars són per a la seva defensa i no per a l'agressió.

Des del moment mateix de la seva naixença, el Poder soviètic va oferir la pau al món, en plena primera guerra mundial. Però la seva voluntat de pau no podia arribar fins a permetre l'escanyament de la Revolució tot just triomfant.

Lenin ho advertí en un article publicat els 25 i 26 de setembre del 1917 amb el títol « Les tasques de la Revolució » : « ... si cap Estat bel·ligerant — diu Lenin — no accedis ni tan sols a l'armistici, la guerra seria llavors pel que fa a nosaltres una guerra imposada, una guerra realment justa i defensiva. »

La intervenció estrangera contra la Revolució d'Octubre i l'agressió nazi del 1941, les dues derrotades, proven a bastament que els cercles dirigents dels països capitalistes no s'estarien d'atacar la U.R.S.S. altra vegada si aquesta no es trobés ben preparada també militarment. Junt amb els comunistes, els treballadors anarquistes haurien de comprendre, com molts ja ho comprenen, aquesta realitat.

El fet que la U.R.S.S. estigui ben preparada és allò que impideix l'agressió imperialista, és per consegüent la millor defensa de la pau mundial. Més encara, l'aparició i l'enfortiment a l'entorn de la Unió Soviètica del camp mundial del socialisme i d'una gran zona de pau formada amb els països que es van alliberant de l'opressió imperialista, ha creat condicions noves per a fer recular els incendiaris de guerra no importa on. El cas d'Egipte l'any passat i el de Síria en el moment actual en són una prova indiscutible.

La ràbia i la histèria imperialistes no cedeixen fàcilment perquè aquesta ràbia

va lligada amb el fet històric del seu afèbliment i de la substitució progressiva inevitable del capitalisme pel socialisme en tots els països del món. Obligats a recular en un costat, els imperialistes busquen de seguida la manera d'amenaçar en un altre, mantenint així el perill de guerra. Per això els pobles han d'ésser vigilants i donar recolzament a la Unió Soviètica en la defensa de la pau mundial.

La Unió Soviètica posseix tot el necessari per a la seva defensa i per a convertir tota agressió en derrota dels agresors. Amb el coet intercontinental, del qual el satèl·lit artificial dona fe de vida, les bases militars dels Estats Units disseminades arreu perden valor estratègic, superades per l'eficàcia del coet.

I no obstant, les paraules sensates del camarada Jruxtxev confirmen la voluntat de pau de la Unió Soviètica. « Nosaltres — ha dit —, no volem pas servir-nos de la nostra superioritat ». I ha afegit encara: « Els que tenen la responsabilitat dels destins dels pobles haurien de reflexionar. »

En tot cas, hem d'afegir nosaltres, els pobles els han d'obligar a reflexionar. En les condicions actuals del món, els pobles poden imposar a llurs governants una política de pau.

El poble català, conjuntament amb tots els pobles d'Espanya, pot alegrar-se il·legítimament de les grans realitzacions de la ciència soviètica que serveixen alhora la causa del progrés i de la pau.

Ensem hem de contribuir a la defensa de la pau mundial lluitant per una política espanyola de neutralitat i per aconseguir l'anul·lació de les concessions fetes per Franco als Estats Units de tenir en el nostre país bases militars que són una amenaça per a la pau i un perill gravíssim per a tot el poble.

(ve de la pag. 9)

i dels treballadors i, per consegüent, la unitat d'acció en defensa de les reivindicacions econòmiques i eleva la capacitat política de la classe obrera, de manera que sàpiga destriar els seus veritables dirigents.

Si els comunistes sabem orientar justament la classe obrera en les actuals condicions de clandestinitat, els obrers sabran demà designar els autèntics dirigents, els que la guien no solament per la conquesta de les reivindicacions econòmiques més immediates, sino que la condueixen vers una lluita més elevada cap a acabar també amb l'explotació capitalista.

(ve de la pag. 11)

artificial del qual es parla en altres columnes d'aquest mateix « Treball », precisament perquè és una societat socialista dirigida per la ciència social d'avantguarda, el marxisme-leninisme, la qual impulsa totes les altres ciències i rep d'elles, en canvi, els elements necessaris al seu incessant desenrotllament.

La justa combinació, segons ensenya el marxisme-leninisme, del binomi: **ciències socials més ciències naturals** és premisa indispensable per a la construcció de la societat comunista.

L'era interplanetària ha començat el 4 d'octubre del 1957

SPUTNIC:

instrument poderós de la ciència i de la pau

Bip... bip... bip...

En el moment d'escriure aquestes quartilles el satèl·lit artificial, engegat el dia 4 d'octubre, segueix donant voltes a la terra a raó d'una volta cada 95 minuts. El temps que durarà no és previsible. El satèl·lit acabarà destruït pels meteorites o es fondrà quan vagi perdent altura.

Per primera vegada l'home ha enviat a l'espai celeste un objecte creat per ell. Aquesta proesa realitzada per la ciència soviètica obra l'era interplanetària als 40 anys de la Revolució d'Octubre.

Una esfera de 58 centímetres de diàmetre i 83,6 quilos de pes vola a l'entorn de la terra a 900 quilòmetres d'altura i a 28.000 quilòmetres per hora. La seva òrbita per damunt dels pols fa que tota la terra és sobrevolada cada 24 hores pel satèl·lit artificial. El 25 d'octubre portava 24 dies de vol i havia fet 12 milions de quilòmetres, 30 vegades la distància de la terra a la lluna. El viatge a la lluna comença a sortir del quadre de la novel·la i dels somnis d'adolescent per a esdevenir aviat una realització de la ciència.

L'engegament del satèl·lit artificial és una veritable revolució científica que dona a l'home noves perspectives immenses.

Els científics de tot el món han fet declaracions manifestant llur admiració. Alguns d'ells, que vivien més o menys cegats per les campanyes de calúmnies antisoviètiques marquen llur estupor i es rendeixen davant l'evidència. Els cercles més rabiosos de l'imperialisme no amaguen llur despit.

Els fets són més forts que les campanyes propagandístiques i acaben per imposar la veritat. El fet del primer satèl·lit artificial farà obrir molts ulls i despertarà moltes consciències. La calúnnia i la mentida antisoviètiques seran molt més difícils de mantenir.

Franco, ell mateix, no ha pogut defugir l'impacte del satèl·lit artificial. En el discurs pronunciat a Cartagena ha hagut de reconèixer la importància d'aquesta realització científica, dient: « No podem negar la transcendència política que una nació, qualsevol que sigui, ha assolit el llançament d'un primer satèl·lit artificial. Això no ho hauria pogut fer la vella Rússia. Calia que fos necessàriament la Rússia nova. »

Tot i que Franco tracta, continuant el seu discurs, de portar l'aigua al seu molí, una cosa destaca amb molta força. Totes les campanyes del franquisme sobre un pretès endarreriment científic i cultural de la Unió Soviètica cauen ara per terra.

En canvi, molts intel·lectuals i altres sectors, confosos per les calúmnies obren els ulls per a donar-se compte que la classe obrera i els comunistes en el poder són una garantia per a desenrotllament cultural i científic del país a favor del progrés i del benestar de tot el poble.